

A BENCÉS DIÁKSZÖVETSÉG HÍRLEVELE

Ora et labora!

Megnyitotta kapuit Sopronban a Szent Benedek Idősek Háza

Dr. Várszegi Asztrik *pannonhalmi főapát úr* 2003. december 8-án megáldotta a soproni Szent Benedek Idősek Házát. Az egykori bencés kolostorból bentlakásos, illetve átmeneti elhelyezést nyújtó intézményt alakítottak ki.

Nagy ünnepség résztvevői lehettek a Bencés Diákszövetség soproni csoportjának tagjai. December 8-án, hétfőn – a meg lehetőségen lehetetlen délután 3 órai időpont ellenére is – sok egykori bencés diák zárándokolt el a Fő téri kecsketemplomba, hogy tanúja lehessen egy olyan, félmilliárdos projekt megvalósulásának, amely valójában bő évtizede kezdődött.

Történt ugyanis, kiderítették tizenvalahány évvel ezelőtt, hogy a bencés kolostor egy traktusát nem államosították. Adakozásból és kétkezi munkából helyreállították hát az öt helyiségből álló épületrészt, s lett belőle Bencés Ház. Mondhatni, mindez finom és tanulságos előjátéka volt annak a komoly nagyberuházásnak, amely nem sokkal később indult, miután a rend visszakapta egykori ingatlanát, a rendházat. Ha késéssel is, de megvalósult hát a soproni Szent Benedek Idősek Háza. Jóllehet a végszámla elfogadása a rend által megbízott beruházó és a kivitelező cég között még folyamatban van, a költségek így is meghaladják a félmilliárd forintot. Bentlakásos gondozásban harminckilencen, átmeneti elhelyezésben huszonkilencen részesülhetnek, 21. századi körülmények között. Tervek szólnak a napközis ellátási forma bevezetéséről is.

Dr. Várszegi Asztrik főapát a helyi és az országos sajtó jelenlévő képviselői előtt kifejtette: Több mint kétszáz éve, hogy Sopronban letelepedtek a bencések, akik az oktatásban töltötték be igen fontos szerepet. A soproni rendházban most a szociális ellátás, az idősgondozás nemes feladata valósul meg, huszonnégy szakképzett nővér közreműködésével.

A házzsentelést megelőzően sajtótájékoztatót tartott Hortobágyi Cirill (Ph 77), a bencés rend gazdasági ügyeiért felelős

perjele, és Venesz Ernő (Ph 49), a ház igazgatója. A fél-milliárdos beruházás előzményeiről elmondták: Az 1996-ban visszakapott bencés rendház szociális jellegű hasznosításának gondolata dr. Endrédi Csanád (Ph 47) atyáé volt, aki több évtizedes külföldi lelki szolgálat után vállalta el a soproni bencés templom igazgatói posztját. Ő nemcsak szorgalmazta a Szent Benedek Idősek Háza megvalósulását, hanem ehhez anyagilag is hozzájárult. A bencés rend sikerrel pályázott a Széchenyi-terv alapjára is: a soproni projekt 308 millió forintos támogatásban részesült. A többi rendi hozzájárulás, hazai és külföldi adományok fedezték.

Sopron híres fotóművésze, Horváth Endre – a Bencés Diákszövetség helyi csoportjának tiszteletbeli tagja – 44 alkotást ajándékozott a Szent Benedek Idősek Háza belső terének felékesítésére. A nyugat-magyarországi templomokról készített művészi felvételek igen jól érvényesülnek az idősek háza folyosóinak csöndjében és nyugalmában.

Az idősek háza egyik lakója, Rozmán Tiborné elmondta, hogy három orvos fia van, kettő külföldön, egy a fővárosban él. Igazából nem szeretne egyikük terhére sem lenni, ezért választotta idős korára inkább ezt a megoldást. Reméli, karácsonyra meglátogatják gyermekei és az unokák. Új otthonában pedig lakótársai között találkozott egykori osztálytársnőjével is, akivel újra és újra felidézhetik az orsolyita zárdában töltött egykori évek szép emlékeit.

A Soproni Szent Benedek Idősek Háza átadása alkalmából rendezett ünnepségen Walter Dezső, Sopron polgármestere dr. Endrédi Ferenc Csanád atyának, a bencés templom lelki igazgatójának – egész élete során az ifjúságért, a betegek és szegények ápolásáért, gondozásáért végzett áldozatos tevékenysége elismeréséül – Sopronért-díjat adományozott.

Gosztonyi Miklós (Gy 74)

BODAJK, 2004. május 9. vasárnap: a Bencés Diákszövetség VII. Mária-zárándoklata

Máriát dicsérni, hívek, jöjjetek!

Kedves Diáktársaink és Hozzá tartozók!
Nagyok és Kicsinyek!

A Szűzanya tisztelete a bencés diákok körében már több évtizedre nyúlik vissza. A bencés Mária-Kongregáció szabályzatát Szalai Béla (Ph 58) barátunk három éve „kibányászta” Pannonhalmán.

A BDSZ elnökségének határozata értelmében, Asztrik főapát-püspök úr egyetértésével és támogatásával 1998-ban Csobánkán éledt újjá a BDSZ Mária-Kongregációja. Akkor elhatároztuk, hogy minden évben más-más kegyhelyen rójuk le tiszteletünket Magyarországon Nagymária előtt. Az elmúlt évben Mátraverebély-Szentkúton, Szűzanyánk segítségével „balesetmentesen, jó hangulatban, Isten kegyelmével feltöltődve” békességben váltunk el. Ezidén május 9-én, vasárnap, Bodajkon találkozunk.

Javasolt programunk:

1. Utazás

Érkezés és találkozás a kegyhely zárándokudvarán 10.45-ig:

a/ Személygépkocsival a 81-es útról lekanyarodva

b/ Déli pu.: 6.20–7.18 gyors Székesfehérvár, innen: 7.42–8.00 Bodajk

c/ Déli pu.: 7.40–9.17 Komárom, innen 9.35–10.40 Bodajk

d/ Népliget (autóbusz): 6.50–8.34 Bodajk

e/ Népliget (autóbusz): 7.35–9.20 Mór, innen 9.40–10.20 Bodajk

f/ Népliget (autóbusz): 8.00–9.20 Székesfehérvár, innen 9.40–10.20 Bodajk

A visszautazás (szgk, vonat, autóbusz) lehetőségeit a helyszínen egyeztetjük.

A kegyhelyre **szombatán érkezőknek** a VÉNDIÓFA-fogadóban tudunk szállást biztosítani (3000 Ft/fő/éj) 2 ágyas össz-konfortos szobákban.

2. **11.00 – Ünnepi szentmise**, főcelebráns és homíliát mond dr. Bíró László (Gy 69) püspök atya.

3. **13.00 – Ebéd** a GAJA-vendéglőben.

Étkezési költség 850 Ft/fő, a menü:

– Húsleves cérnametélttel,

– Főétel: **a/** rántott sajt, **vegyesköret**, tartár; **b/** rántott szelet, **vk**, **csalamádé**;

c/ töltött pulykamell, **vk**, **cs**.

– Italfogyasztás, kávé, süti: ki-ki alapon!

4. **15.00 – Elbocsátás** a templomban.

Jelentkezési határidő: 2004. 04. 25.

Jelentkezési cím: dr. Kovács Attila 2000 Szentendre Szarvashegy 5. **Írjátok meg** az érkezők nevét, címét, számát (a szállásigényt!); a menüt (a, b, c).

Békesség Veletek!

Dr. Kovács Attila (Ph 55)

a Mária-kongregáció szervezője
Kovács János (Ph 86)

a székesfehérvári szervezet elnöke

Ifjúság és katolikus iskolák vértanúi, hitvallói a diktatúra éveiben

– Hozzászólások – Kiegészítések –

Nagy érdeklődéssel olvastam dr. Tomka Ferenc (Ph 60) „Ifjúság és katolikus iskolák vértanúi, hitvallói a diktatúra éveiben” című cikkét. – Az ügyben bizonyos fokig érintett vagyok, mert apámat, dr. Szarka Gézát 1949-ben – mint a Székesfehérvári Szent Margit Leánygimnázium igazgatóját – azért „rúgták” ki azonnali hatállyal állásából, mert az iskolák államosítása ügyében összehívott pedagógus-értekezleten felszólalt és tiltakozott az egyházi iskolák államosítása ellen. Meggyőződésből tette ezt – hiszen iskolája nem volt egyházi iskola – és annak tudatában, hogy ennek mi lesz a következménye. Mégis hallgatott lelkiismeretére, pedig hat ellátatlan gyerek édesapja volt. Elbocsátásának következménye volt, hogy három, akkor egyetemista testvéremet az egyetemekről eltávolították, kisebbik bátyámat és engem állami középiskolába nem vettek fel. (László bátyám 1950-ben Zircről, a ciszterektől került Pannonhalmára, én pedig 1952-ben, ugyanoda.)

Természetesen a cikkben felsoroltak szenvedéseihez képest elenyésző retorziók voltak ezek, azzal együtt, hogy apám az államtól még segédmunkási állást sem kapott. A Székesfehérvári megyéspüspök, Shvoy Lajos sietett segítségére, aki a Püspöki Levéltárat bízta rá, félállásban, igen csekély bérért.

A másik ok, amely miatt „számitógépet” ragadtam, és fontosabb az előzőekben leírtaknál: A cikk szerzője a szalézi atyák ügyének ismertetése során bizonyos *pontatlanságokat* követett el és egy esetben *alapvetően* tévedett. 1949-ben a nemzetbiztonsági alakulat már nem ÁVO (Államvédelmi Osztály), hanem ÁVH (Államvédelmi Hatóság) lett. A köznyelv a szervezetet még 1956-ban is, amikor már hivatalosan ÁVH sem létezett, sőt a mai napig is ávónak hívja, gondolom a szerző is ezért használja ezt a rövidítést. A *pontatlanság* az, hogy az ÁVH *nem sorozott, hanem agitált sorköteles fiatalok* körében, de a szervezetbe való belépés (elvből!) – *önkéntes* volt. Ebből kifolyólag árvaházi gyerekeket két okból sem vehettek fel a szervezetbe, mert árvaházi gyermek koránál fogva nem lehetett sorköteles, másodsorban – mint az előzőekben írtam – *nem sorozták* az ÁVH tagjait. Valószínű, hogy a *volt árvaházi fiatalokat agitálták* az ÁVH szervezetbe való belépésre, és Sándor István szalézi testvér, mint volt vezetőjük, *önként ment utánuk*, hogy óvja, védje, segítse őket!

Ami a tévedés. A szerző zárójelben megjegyzi: „Még szerencsésük volt, hogy az ún. 'kék ávosok' közé sorolták őket, s nem a 'zöldek' közé: A kék ávosoknak az iménti példához hasonló bizalmi, védelmi feladatai voltak, a zöldek hajtották végre a rémtetteket, kínzásokat.”

Nem tudom, hogy a szerző ezen információt honnan szereztte, forrásra nem utal, de ha olvasta Kiszely Gábor e témában írt könyveit, *pontosan ennek ellenkezőjét írta* volna.

Tudni kell, hogy az ÁVH, a BM alá rendelése után, két fő szervezeti egységből állt. A szorosán vett *államvédelmi egységből*, melynek több osztálya, alegysége volt, ezek voltak a „kék ávosok” – a tányérsapkájuk csíkjának és parolijuk kék színéről, ezeket, mint írtam, *nem sorozták*, ezek voltak az Andrassy út 60 verőlegényei, a Recski Haláltábor pribékjei – és a *határőrség egységből*, akiknek ugyanezek a jelzései zöldek voltak, innen eredt a „zöld ávos” elnevezés. A „zöld ávosokat” *sorozták*. Nagyon fontos a megkülönböztetés, mert például az 1956-os forradalomban, melyben egyetemistaként részt vettem, ez a megkülönböztetés mentette meg nagyon sok, a fővárosba vezényelt „zöld ávos” életét.

Kérem a T. Szerkesztőket, hogy a következő Hírlevélben a helyesbítést közölni szíveskedjetelek.

Szarka István (Ph 56)

Köszönöm István hozzászólását. Számomra is fontos a kiegészítés. A hozzászólással, kérem, ezt a választ is közöljétek.

A reflexiókkal kapcsolatban először is le kell írnom, hogy nem vagyok történész, és lelkiismereti kényszerből kezdem írni az elmúlt 50 évről, amikor láttam, hogy a sok hazugságra, amely a bal-liberális sajtóban és médiában megjelent, *nem akadt, aki népszerű szinten válaszolt volna.* (Vannak nagyszerű szakkönyvek, Kahler, Kiszely stb., amelyek azonban kevés emberhez jutnak el, s melyeket a mindennapok embere, akik a napilapokat olvassák, kevésbé lapoznak fel. Jó néhány témára pedig, amelyről én az Új Emberben megjelent cikksorozatomban írtam, amelyek az egyház korabeli életét érintik, ők sem tértek ki kielégítően, vagy esetenként kifejezetten *nem rendelkeztek azokról elegendő és helyes ismeretekkel.*

Kértem történész ismerősöket, hogy foglalkozzanak jobban a témával a napilapok szintjén is, de *mindenki hátrított.* – Ki azzal, hogy túl sok az egyéb munkája, más azzal, hogy a történeti rálátás még hiányzik, a kommunisták még ma is súlyosan visszaüthetnek... stb. – Közben a médiabeli hamisítások folyamatosak voltak. Írásaim elkezdesének korában *közéltően hetente jelent meg egy-egy elferdítő nyilatkozat*, az egyházat az elmúlt rendszerben való közreműködéséért támadó cikk, ezért *magam fogtam hozzá* az íráshoz.

Erre sarkallt, hogy én *magam is belülről éltem meg* a kor egyházát, annak kettősségét is, de még olyan eseményeket is, amelyeknek leírásáért felelősnek éreztem magam, illetve amelyek leírása történelmi tanúbizonyoságnak is számít, amint ezt több történész ismerősöm is mondta. (Sajnos vannak vádak, amelyek alapjai valóságok, de többségük – főleg az állammal való kooperációval vádolt egyháziak duzzasztott arányai – hamisak.) Ezek sarkalltak tehát, hogy fogjak bele nem történész létemre is az írásba. Anyagomat végső megjelentetése előtt szakértővel kívánom lektoráltatni, hogy a részletekben ne maradjon hiba. Addig is *köszönet a kiegészítésért.*

A konkrét megjegyzésekhez:

– A *pontatlanságként* megjelölt ávó szóhasználaton magam is gondolkodtam, s valóban a Szarka István barátunk által feltételezett utat választottam, amint ezt sokan teszik, a nem kifejezetten szakmai publikációkban.

– A *sorozás-jelentkezés* témának a mondottak alapján utána kell nézmem – köszönöm. Mindenképp jelzem, hogy ezek szerint forrásaim is elkövették ezt a hibát (Zsédely Gyula könyvecskét írt a témáról a Don Bosco kiadónál, ő kifejezetten „szolgálatra behívottakról” beszél – 11.old.-on. Tudtommal egy cikk jelent még meg az eseményről a Magyar Nemzetben, az valóban a felozlatott árvaházakból „összegyűjtött”, máskor „verbuvált” fiatalokról ír...)

– A *kék és zöld* cseréje tévedés. Köszönöm a kiegészítést.

Még egy általános megjegyzés a témához. Én most 15 éve Újpesten, Káposztásmegyeren vagyok plébános. Az újpesti vértanúkról, sőt az egész perről, amelynek ily mértékű újpesti vonatkozása van, *itteni híveink sosem hallottak*, a helyi pap-ság közül is csak a szalézi atyák (ők sem beszéltek róla), de a többiek nem... Ilyen szintű a tudatlanság és a félelem is! – Közben kiderült, hogy az elítéltek egy csomó rokona él itt közelünkben... Ekkora tehát a felelősségünk, hogy ezekről az eseményekről beszéljünk!

Még egy érdekesség. Míg írásaim megjelenése előtt a média – mint említettem – közel *heti gyakorisággal* vádolta az egyházat főleg a III/III-as ügyosztállyal való közreműködéssel, azóta – miután elsősorban a III/III-as témára erősen és tényekkel válaszoltam az Új Emberben – ez a téma (bármily megdöbbentő) szinte *egy csapásra lekerült a napirendről.* Igaz, jött azóta a pedofília – sajnos ismét nem alaptalan, de abszolúte túragozott – vádja, s újabban Európa keresztény gyökereinek néha nagyon durva és egyoldalú tárgyalása.

Szeretettel Tomka Ferenc (Ph 60)

A legutóbbi Hírlevélben megemlékezést olvastam a katolikus iskolák vértanúiról, mártírjairól. Mivel a megemlékezés nem szorítkozik kifejezetten a bencés iskolákra, ezért legyen szabad egy adalékkal kiegészíteni azt.

A szombathelyi premontrei rendi Szent Norbert Gimnáziumnak is vannak mártírjai. A bebörtönzött, de 1956-ban kiszabadult és jobbára külföldre menekültek mellett hárman mártírlálalt haltak: *Gyimesi Szilárd, Matók Leó és Woppel Gyula*. Előbbi kettőt 1951-ben, utóbbit 1953-ban végezték ki „államellenes összeesküvés” miatt. Az ő életükről és meghurcoltatásukról az iskola 1998/99-es évkönyvében emlékeztem meg. Emléküket az iskolában márványtábla és bronz arcképbombornyűvek őrzik. (A budapesti rákoskeresztúri temető 298-as parcellájában az egyetlen nagy kopjafa kettejüké.)

Nem szándékozom életútjukat részletesen ismertetni, de engedtessek meg, hogy megemlékezésemből néhány sort kiragadjak:

„Matók Leót halálra ítélik. Hősies helytállására jellemző, hogy az ítélet után – a bíró tiltakozása ellenére – az alábbi saját versét olvasta fel:

A földgolyó akárhogy fordul,
Üzenet lesz e gyáva korbul:
Van még becsület, van még marok,
Vannak még bátor magyarok!”

Ennyi kiegészítést kívántam tenni a megjelent cikkhez.

Farkas László
premontrei öregdiák

A nyelv és a világ megértése

A nyelv valóban korunk filozófiájának központi témája. Ha az ember egészen vázlatosan próbál meg arról beszélni, hogy mi újat hozott a filozófiában a 20. század, akkor ez az újdonság éppen az, hogy a nyelv lépett arra a helyre, amelyet korábbi évszázadokban a tudat, az ész, a szubjektum vagy a filozófiai, illetve a metafizikai tradíció más központi fogalmai töltöttek be. Olyan téma ez, melyet a mai filozófus feltétlenül a középpontba kell, hogy állítson.

A felfegyverzett és a fegyvertelen közötti távolság olyan ijesztő méreteket öltött, hogy a világban, amelyben élünk, mindent a háborútól való kölcsönös félelem ural. Jogosan érezzük ezt a félelmet, melyet nem csak – mint sokan gondolják – az atomenergia specifikuma kelt bennünk. A fegyverhasználat logisztikájában és technikájában oly valószínűleg fejlődés ment végbe, hogy csak azt mondhatjuk: az emberiség minden ellenőrizetlen erőpróbája sikeres öngyilkossági kísérlettel ér fel.

Az ember igen találékony élőlény. Feltalálta a háborút. A természetben nem ismerünk olyan esetet, hogy más magasan fejlett fajon belül háború dúlhatna. Közismertek a behódolási rítusok, melyekkel az állatok között lezárul a csoportelsőségért folytatott harc. Már ez önmagában is különösen sürgetővé teszi választott témánkat: hogyan lehet majd az emberiséget önmagától megmenteni és egyfajta közösségi szellemet létrehozni; az életakarás és a túlélési-akarás szolidaritását, melyre oly nagy szükség lenne.

A Babel tornyának jól ismert történetéről van szó. Egy nép, mely a folyamközben telepedett le, elhatározta, hogy hatalmas égig érő tornyot épít. Majd ezt olvassuk: „...és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész földnek színén. Az Úr pedig leszáll, hogy lássa a várost és a tornyot, melyet építenek vala az emberek fiai. És monda az Úr. Íme e nép egy, s az egésznek egy a nyelve, és munkájának ez a kezdete; és bizony semmi sem gátolja, hogy véghez ne vigyék nek mindent, amit elgondolnak magukban. Nosza sz álljunk alá, és zavarjuk ott össze nyelvöket, hogy meg ne értsék egymás beszédét. És elszéleszté őket onnan az Úr az egész földnek színére; és megszűnének építeni a várost.”

Mai füllel nem lehet ezt a szöveget egyedül az ótestamentumi vallási összefüggésben olvasni. Az ember akaratlanul is elgondolkodik azon, hogy itt nyilvánvalóan a közös nyelv egysége és szolidaritása testesíti meg az akarat és az uralomra való elhivatottságba vetett határtalan hit megfégezhetetlen energiáit. Ha az Ótestamentumnak ebből a szövegrészéből indulunk ki, akaratlanul is feltesszük magunknak a kérdést: vajon a mi világunkban, ahol az emberek nem rendelkeznek – és véleményem szerint nem is fognak rendelkezni – egységes nyelvvél, fel vagyunk-e vértézve a kísértés ellen, hogy erőinket vakmerően túlméretezett vállalkozásra fordítsuk? Mindenesetre ez az a motívum, mely a Babel tornyának történetét oly aktuálissá teszi számunkra. A Babel tornyának története fordított értelemben veti fel az egység és a sokféleség fogalmát. Ott az egység a veszély, és a sokféleség a rajta való vita központja.

Az antik világ és a tudományok története két kultúrnyelvből alakult ki, és ezek adtak lendületet a kibontakozó új kornak is: a görög és latin nyelv. Az újkorban a népek saját nemzeti nyelve vált azután a megértés hordozójává. A világtörténelemben a középkor tudományos és irodalmi nyelvei végül a Bibliafordításokon keresztül is a nemzeti hagyományok kibontakozásához vezettek. A tudás és képesség iszonytató lehetőségeit, melyekkel ma rendelkezünk, az értelmes felhasználás medrébe kell terelnünk. Ez volt az a szempont, melynek kedvéért a Babel tornyának történetét elmeséltem.

Köztudott ugyanaz, hogy az emberi civilizáció alapja nem a matematika, hanem az ember nyelvi konstitúciója. A nagy rejtély éppen ez, hogy a nyelvnek milyen végletek között kell mozognia. Az ember nevet ad a dolgoknak, ahogy az Ótestamentumban áll, és azután a bűnbeesést követően Istennek ellenszegülő vállalkozásba fog. A mai világban, ahol az emberek már nem hisznek a csodákban, és Istenben is csak kevésé, a tudomány vált az igazi vallássá.

Mit jelent tehát, magunkat a világban megérteni? Azt jelenti: másokkal szót érteni. És másokkal szót érteni, ez annyi, mint: a másikat megérteni. És ez morálisan, nem logikailag értendő.

Mindez egyben politikai probléma is. Ezekben a hetekben és hónapokban nem hangsúlyozhatom eléggé, milyen nehéz dolog a nyelvi kultúrák és tradíciók sokfélesége közepette a valódi szolidaritásig eljutni. Ez csak lassan és sok fáradtság árán fog sikerülni. Arra is szükség van ehhez, hogy a nyelv valódi produktivitását arra használjuk fel, hogy megértsük egymást, ahelyett, hogy merev normarendszerek között mozogva, helyes és helytelen egymástól való megkülönböztetésére törekednénk.

Heidegger egyszer még fiatal korában használt egy kifejezést. „Csodálatos szóképzés!” Valóban, ha ezt mondjuk: (a világ) *világol*, valami egészen lényegeset fejeztünk ki: A nyitott horizontokba való feloldódást, a sokféle nyitott horizonton keresztül vezető utat. Aki a másokra figyel, mindig olyanra figyel, akinek saját horizontja van. Ez ugyanúgy igaz és te viszonylatában, mint népek, kultúrkörök, vagy vallási közösségek között. Meg kell tanulnunk, a másokra való odafigyelésben nyílik meg a szolidaritáshoz vezető út. Ez épp az ellenkezője annak, ami a Babel tornya építőinek szemé előtt örült eszményként lebegett. Ott arról volt szó: „és szerezzünk magunknak nevet, hogy el ne széledjünk az egész földnek színén.”

A feladat, mely előttünk áll, hogy mindenki megtanulja áthidalni és kitölteni a köztünk lévő távolságokat és ellentéteket, hogy mindenki tisztelettel, gondoskodón és óvón forduljon oda a másikhoz.

Pluralista világunk, amelyben élünk, olyan, mint az új Babel. De ez a pluralista világ feladatokat ad nekünk, és ezek megoldása nem annyira a racionalizáló tervezésen át vezet, mint inkább az emberi egymással-lét szabad tereinek észlelésén.

Hegel ezt mondja: „A műveltség annyi, mint hogy a dolgokat tudjuk egy másik álláspont felől tekintetbe venni.”

Dr. Szántó András (Ph 67)

Nagyapák gondolatai, gondjai...

A következő leveleket kaptam. Mivel tartalmuk közérdekű, ezennel közrebocsátom. Akinek ötlete van, kérem, szóljon.

Könyves Tóth Kálmán (Ph 47)

Egy „5 unokás” nagypapának egyik fontos teendője a legkisebb hazakísérése az iskolából. Így hetente többször is eljutok a Horváth Mihály térre, ahol a hajdan volt „Mária Terézia” iskola utóda, a „Fazekas Mihály” tanít.

Egyik őszi napon a megbeszélte időpontnál jóval előbb érkeztem, és így időm jutott – a nekem kedves környezetben – emlékezni és gondolkodni. Bementem a szeretett józsefvárosi templomba, ahol – ima közben – megelevenedtek a régi *Te Deum*-ok és *Veni Sancte*-k, majd átsétáltam a Baross és a Rigó utca sarkán álló öreg, de időközben szépen felújított épülethez, melynek kapuja mellett márványtábla jelzi, hogy itt működik az „Idegennyelvű Továbbképző Központ”. A sarkon lábujjhegyre állva bepillantottam abba a nagyterembe, ahol 1930 szeptemberében 96 izguló kis ember indult el a 8 évi nagy útra a bencés gimnáziumban. Gondolataimban megelevenedtek boldog és áldott emlékü tanáraink, akik minket keresztény, magyar és művelt emberré tanítottak és neveltek.

Ott álltam, és abban a pillanatban agyamba villant a kérdés, miért nem hirdeti egy szerény márványtábla – talán *Zászlós Pista bácsi* hajdanvolt hősi helyén –, hogy ebben az épületben működött a magyarországi Szent Benedek Rend gimnáziuma 1923-tól 1948-ig.

Dr Iváskó János (Bp 38)

Kedves Kálmán Bátyám-uram,

Ismét új kérdéssel fordulok Hozzád... Tudomásom szerint *Ránky Miklós* szintén pesti bencés diák volt. Ki ismeri a fiatalkori történetét? – *Kováts Arisztid bácsi* mondta nekem, hogy Miklós egyike a mieinknek. Kérlek, habár ezért nem lehet már P É N Z T kapni, próbáld megutakolni. Talán *dr. Schmidt Lajos* (Bp 38) emlékszik még valamire... – Én nem értem, hogy hova lettek az Ö R E G diáktársak... Valószínű, ők már nem értenek az E-mail-hez, és így ki vannak zárva a kommunikációs lehetőségekből.

Kérlek téged nagy tisztelettel, gondolkodjál azon, *hogyan lehetne hidat építeni a generációk között...* A Te korod és vitalitásod lehet egyedül erre a nagyfontosságú feladatra alkalmas. A fiatal korosztályt az Idősebbek könnyen elutasítják, mondván, ez már nem a mi világunk..., és ez nem helyes!!! Te is példa vagy, hogy nem az a fontos, az ember hány éves, csak a szelleme milyen fiatal!!!! Ezúton is elnézésedet kérem a zaklatásért, de nem tudom legyőzni kíváncsiságomat.

Egy másik javaslatom: *össze kellene gyűjteni a régi tablókát és kiállítani pl. az új iskolákban...*, aztán végigmenni a névsoron, mert így könnyebb lenne emlékezni a nagyapákra, dédapákra stb. Azután meg létezik egy múzeumi levéltár is, ahol valamikor úgynevezett kötelező-példányokat kellett leadni minden nyomtatásban megjelent írásműről, így az évi iskolanaplóról, minek egy példányát én feldolgoztam és *Eszes István* (Ph 70) társunknak rendelkezésére bocsátottam: Az 1944-es Pesti-Bencés Gimnázium Évkönyve, melyet *Apám nyomdájában* készítettek – *Horváth Kándid* volt ugyanis Esztergomban (1916) Apám első osztályfőnöke mint fiatal szerzetes és kezdő tanár. Ezek az Évkönyvek minden iskoláról megjelentek minden évben rendszeresen; kell, hogy legyen ennek nyoma Magyarországon. Ezt addig kell csinálni, amíg még nekünk nyomaink, emlékeink vannak a múltból.

Szóval, az én otthonomban az elnyomatás éveiben is jöttek, mentek a Rend tagjai. Én Arisztid Bácsit 1956 tavaszán látogattam meg a Klinikán a Baross utcában, közvetlen a börtönből való szabadulása után... Tőle búcsúztam távozásom előtt az Octogonon 1965. májusban...

Összinté nagyrebecsülésem munkalkodásodért, az Urunk Békéje legyen Velünk!

Dr. Paulovits Imre (Bp 51)

Kedves Barátunk!

Most, amikor készíted a 2003. évi SZJA, illetve társasági adó-bevallásodat, ismét kérjük segítségdet: támogasd a Főapátság célkitűzéseit azzal, hogy adód 1%-át a Szent Márton Alapítványnak ajánlod fel.

Adód első 1%-ával közhasznú társadalmi szervezetet támogathatsz, a másik 1%-ot valamelyik egyház részére adhatod.

Tisztelettel kérünk, hogy **személyi jövedelemadód első 1%-ával** a Főapátság célkitűzéseit támogasd.

A Bábolna Rt. hozta létre 1990-ben a Pannonhalmi Főapátság „oktató-nevelő, nemzeti kultúrát és az európai értékeket ápoló küldetése támogatására” a Szent Márton Alapítványt. Az alapítvány mindenben megfelel a törvényi követelményeknek, és kuratóriuma garancia arra, hogy a befizetett összeg a fenti célkitűzésre fordíttatik.

Támogatásoddal lehetővé teszed lelkipásztori szolgálatunkat egyházmegyénkben, oktató és nevelő munkánkat gimnáziumainkban és főiskoláinkon, szociális tevékenységünket öregotthonainkban.

Amikor tehát adóbevallásodat készíted – ha célkitűzéseinket egyetértéssel – a nyilatkozaton a

Szent Márton Alapítvány 18606292-1-08 adószámát tüntesd fel!

A Magyar Katolikus Püspöki Kar felhívásához társulva minden katolikusnak keresztelt embert kérünk, hogy **személyi jövedelemadója második 1%-ával** támogassa a *magyarországi Katolikus Egyház* célkitűzéseit.

Kérünk, hogy a második rendelkező nyilatkozaton a

Magyar Katolikus Egyház 0011 technikai számát tüntesd fel.

Támogatásodat hálásan köszönjük.

Pannonhalma, 2004. január 25.

Dr. Várszegi Asztrik OSB sk.
püspök, pannonhalmi főapát

Felsoroljuk néhány alapítvány adószámát, ezekből kedvünk-re válogathatunk **adónk első 1%-ával** való támogatásra.

18606292-1-08 Szent Márton Alapítvány (Bencés rend)

19113966-1-08 Bencés Diákszövetség

18052040-1-43 Szent Benedek Kulturális Alapítvány (BDSZ, a

Budapest Fő utcai Szent Benedek-iskola javára)

19113007-1-08 Budincsevits Alapítvány (Pannonhalmi Bencés

Gimnázium javára)

18083086-1-41 Építsünk Együtt Alapítvány (Szt. Benedek Általános

Iskola és Gimnázium, Budapest)

19150402-1-11 Freskó Alapítvány (Esztergomi Gimnázium)

19115944-1-08 Acsay Ferenc Alapítvány (Győri szervezet)

18955242-1-20 Bencés Szellemiségért Alapítvány (Keszthelyi területi

szervezet)

19111902-1-08 Soproni Bencés Ház Alapítvány (Sopron)

18535442-2-08 „Szent Benedek” Idősek Háza Alapítvány (Sopron)

19248099-1-18 Bencés Közösség és Diákárva Alapítvány

(Szombathelyi területi szervezet)

18917884-1-19 Keresztény Szülők Alapítványa a Veszprém Megyei

Diákokért (Veszprémi szervezet)

18790342-1-15 A keresztény Ifjúságért, a Jövőért Alapítvány

(Nyíregyháza)

18792038-1-15 Szent Imre Katolikus Alapítvány (Nyíregyháza)

19636027-2-13 Katolikus Egyetemi Alapítvány (PPKE)

19666275-1-43 Magyar Karitás Alapítvány

18064632-1-41 Katolikus Központi Alapítvány

18041411-1-43 Szellemi Sérült Testvéreinkért Alapítvány

A második 1% felajánlásához a **Magyar Katolikus Egyház** technikai száma: **0011**.

Kérjük, hogy tagdíjatokat (aktívaknak 2500 Ft/év, nyugdíjasoknak 300 Ft/év, 75 év felett: *nem kérünk, de megköszönjük*), ha nem területi szervezeteknél rendezitek, csekkszámánkra fizessétek be. Írjátok rá a címezteken lévő nyolcjegyű számot (egyéni azonosítókat), iskolákat és az érettségi évét.

Csekkszámalszámaink:

10403356–33500155–00000000 Bencés Diákszövetség

10403356–33500155–00008888 Bencés Diákszövetség

Tóth Bálint (Ph 48):

MAGYAR LITÁNIA

Hallottátok, hogy mondatott:

Szemet szemért és fogat fogért...

Hallottátok, hogy mondatott:

Szeresd felebarátodat és gyűld ellenségedet.

Én pedig mondom nektek:

Szeressétek ellenségeiteket...

Máté 5. 38, 43, 44

Sokat kérsz, Jézus, nagyon sokat:
feledni éjszakai vad hánykolódásokat,
(egy hónapban két éjjelt börtönben töltök,
és kéthavonként felakasztanak).

Sokat kérsz, Jézus, nagyon sokat:
hogyan megszeressem a hóhérokat,
s imádkozzam ellenségeimért...

Pedig tudom: ez az egyetlen út,
ki megnyithatja a szent kaput
az oltárhoz, hol a szeretet ég,
de befogadni az igaz igét –,
hogyan magam előtt se legyek hazug –,
tudod, Uram, ez száz szentnek elég!

Igaz, ha annyi vagyok, mint ők,
semmi vagyok.

Nézem, Krisztus, a tévét:
Ez mind élőhalott,
pöszög, dadog,
nem bánt meg semmit,
nem kér bocsánatot.

Hadd kérjem Tőled:

Én megbocsáthatok?

Megbocsáthatok-e a cvikkeres Nagyért,
a hórihorgas Pálinkás Örnagyért,
Maléért és Mansfeld Péterért,
a Kossuth téren meggyilkoltakért,
Salgótarjánban meggyilkoltakért,
a háromszázakért, az ötszázakért,
és ki tudja, hogy hány ezrekért;
a Pesti Srácokért, s a Pesti Lányokért,

Angyalért és angyali Géreczért.

S a korábbiakért:

Donáthért, Kiss Szalézért és Apor Vilmosért,
a Recsken haltakért,
a vallatáskor agyonvertékért,
a börtönökben éginginzottakért,
tyúkketrecbe telepítettekért,
és a határon agyonlöttekért.

S a későbbiekért:

Bériért, Gáliért, s ki tudja még kiért,
ki korábban halt, mint rendeltetett,
Uram, itt valaki felfejtette
te szent törvényedet!

Hány sor kéne ide,
hány sírkő s kopjafa,
mert ezt a magyar litániát
nem fejezhetjük be soha.

És mégis, mégis fejezzük be,
mi nem kezdhetjük újra,
de véssétek gránitba, bazalttömbbe,
minden időre minden bűnös nevét
jegyezzétek fel, ennyi elég –,

mi nem kezdhetjük újra.

Együtt örvendünk és gratulálunk!

Legutóbbi hírlevelünk nyomdába adása óta a következő diák-
társak megtiszteltetéséről szereztünk tudomást:

Dr. Jordán László (Gy 36) féltucatnál is több kitüntetés, elismerés birtokosa. A legutóbbi a *Pro Urbe Győr*-díj, melynek indokolása: „Győr Barátainak Köre alapítójának és vezetőjének, Győr város érdekeit szolgáló, jó hírnevét öregbítő sokoldalú fáradhatatlan és eredményes munkássága elismeréseként.” Több magas brazíliai – valószínűleg testvérbátyja, *dr. Jordán Emil OSB* (Gy 31) brazíliai missziós tevékenységéhez csatlakozva dolgozott ezen a területen – kitüntetésnek, pl. a *Dél Keresztje Nemzeti Rend Commendator*-fokozatának is birtokosa: „Brazília és Magyarország közötti kapcsolatok érdekében kifejtett fáradhatatlan és határozott erőfeszítésekért, különösen a kultúra területén végzett jól sikerült kezdeményezéseiért.” – A kitüntetésekkel kapcsolatos saját véleménye: „Szüleimnek, elemi iskolai Tanítóimnak, gimnáziumi és egyetemi Tanárainak köszönhetem az életemet megalapozó – közérdeket is szolgáló – szellemiséget, karitatív és morális életvitelt. Ezért a személyemnek adott elismerés, kitüntetés Őket illeti.”

Egy híradás és a reflexió

At 08:51 AM 12/16/2003 +0000,

To Dr Imre PAULOVITS Honorary Member of the Senate of the University of Technology and Economics at Budapest.

Kedves Imre! Az Úr 2003. éve december havának 15. napján 13 óra 26 perc 42 másodpercében az a megtiszteltetés ért minket, hogy – a Közlekedésmérnöki Kar előterjesztésére – atyai jóakarónk, *Dr Paulovits Imre* (Bp 51), munkahelyünk, a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem Szenátusának Tiszteletbeli Tagjává vált. Kérjük, fogadja szeretetteljes jókívánságainkat ebből az alkalomból. Baráti üdvözléssel

Nándori Ernő Berke Péter

Tisztelt Barátaim,

nagyon köszönöm Mindannyiotoknak ezt a megtisztelést. Kérlek Benneteket, adjátok át jókívánságaimat azoknak az idősebb Uraknak, akik már csak látogatóban járnak a folyosókon, keresvén a múlt időt, az ifjúságuk szép élményeit.

Tudjátok, amikor ilyen történik, akkor az embernek arra kell gondolni, hogy elmúlt az élet és most fel szabad mászni a szoboralapzatra, megkövülten hallgatni az ifjúság kérdéseit, hogy ki volt ez a; és jönnek a takarítónők, és arról vitatkoznak, hogy mennyivel több munkájuk lett a szobor portalanításával. Ehhez még az is hozzájárul, hogy nekem tériszonyom van, szédülök a magaslaton.

Erről jutott eszembe egy valódi történet. *Gál Gyuri barátom*, akkori gyárigazgató jött lefelé a lépcsőn, és megcsúszván a lépcsőn a kezében lévő kenyérről felkente a mustárt az ott álló szoborra... Nekünk kellett tanúskodnunk, hogy ez baleset volt. Szóval ennyit most a szobrokról.

Köszönetemet mondok ezúton is megtisztelésekért, *Imre*.

Görög Sándor (Kg 52) akadémikus, a Kémiai Tudományok Osztályának elnöke tiszteletére 70. születésnapja alkalmából nyilvános díszülést rendeztek a MTA nagytermében. Az ünnepségen – többek közt – *Pungor Ernő* akadémikus, az Analitikai Kémiai Bizottság örökös tiszteletbeli elnöke köszöntőjében felolvasta az egykori osztálytárs, *Hirth Vilmos* (Kg 52) verbita atya ez alkalomra írt levelét, mely utalt az ünneplőnek a háború alatti megpróbáltatásaira is. – Az ünneplést megszólalt, köszönve a sok szeretetet, jókívánságot. Elmondta, hogy életében hogyan változott *minden*, eleinte balszerencésnek vélt/tűnő esemény (közéiskola, egyetem, szűkebb szak, '56, tanszék, munkahely, beosztás...) később előremutató, lendítő, határozottan *pozitív esemény* (ő nem mondta, de mi úgy értjük, hogy ez bizony a Gondviselés...). – Az ünnepségen a sok kémikus mellett mások is résztvettek, így megtapasztaltuk, az igazi tudósok hogyan tudnak nehéz szakmai kérdéseket úgy tálni, hogy az szellemes, szórakoztató módon a sült-laikusnak is eláruljon/mondjon a lényegből valamit...

Könyves Tóth Kálmán (Ph 47)

Isten áldása kísérelje további életeteket, munkátokat is!

A BDSZ elnöksége

Véget ért-e a jóléti társadalmak kora? *

Számomra mindenképpen véget ért. És soha vissza nem térően. Immár harminc éve. Azután, hogy otthagytam a falakat, amelyek mögött számunkra, néhányunk számára egy pár évre megvalósult az igazi jóléti társadalom. A gimnázium, Pannonhalma falait... De aztán hirtelen kiábrándulok gondolataimból. Miféle jólét volt ez, amely egy privilegizált kis csoport – néhány osztálynyi kamasz – számára jelentett paradicsomi állapotokat az ocsmány „puhadiktatúra” kellős közepén úgy, hogy e mögött szüleink és tanáraink mérhetetlen áldozatvállalása és, tegyük hozzá mélyen fejet hajtva, mártírok egész sorának élete állt?

Létezett a világban jóléti társadalom? Mert az egyértelmű, hogy amire mondjuk, az nem az. Az eredeti gondolat: „warfare helyett welfare”, „háborúzás helyett jólét”, mintha nagyon is rárimelne a clausewitz-i gondolatra: „A háború a diplomácia folytatása más eszközökkel.” Úgy tűnik, „a megvalósult”, „a létező” jóléti társadalom a háborús társadalom folytatása, kiváltása, más eszközökkel. Ahol a háborús zsákmányszerzést felváltja „a békés zsákmányszerzés”; a tulajdonjogok és lelkek, az emberek pénztárcájának, szabadidejének, gondolatainak, szellemiségének megszerzése, meghódítása, bekebelezése, életre szóló hadifogságba kényszerítése.

Tovább melázom. Hát akkor nem valósult meg jóléti társadalom a történelem során? Mi van Izland szigetén, ahol 1073 éve megszakítás nélkül, változatlan formában és funkciókkal működik a Tinget, a világ legrégebbi parlamentje, ahol a leghosszabb hasznos életet élnek és a legtöbbet olvasnak és írnak az emberek? S a svájci kantonok, amelyek több mint ezer éve a demokrácia szilárd alján állva békét, toleranciát és gazdasági jólétet biztosítanak lakóiknak? Na és a jezsuiták paraguayi redukciói, ahol – bár csak néhány évtizedre, de – megvalósult a javak igazságos elosztása és tényleg „a szellem napvilága ragyogott minden ház ablakán”? Na de agy-kutató vagyok. Természettudós. (Bár e szó mintha tele lenne hübrisszel. Mondjunk inkább természetkutatót, vagy még inkább: igazságkeresőt...) Szóval valami megbízhatóbb definíció, valami kézzelfogható, mérhető eszköz kellene annak megmondására, hogy „mi a jólét”, mi a jóléti társadalom. És nem matematikai, nem gazdasági, nem statisztikai fogalom kell most ide, valami más. Valami, ami arról is számot ad, hogy nemcsak enni és inni, aludni és szórakozni, bevásárlóközpont tulajdonosait gazdagítani lehet, hanem értelmesen, alkotó módon, a világ mélységeiben megtapasztalva, megízelve élni.

Mi a jó élet egyik titka? Hogy önmagunknak érezzük magunkat! Hogy úgy érezzük: birtokában vagyunk testi-lelki képességeinknek, s bár érezzük azok határait, tudunk tenni és teszünk is: leköt a feladat, amit megoldunk, és érezzük, eközben nem zavar az idő, az maga is feloldódik, megszűnik, alárendelődik a feladatnak. Azaz a magunk urai vagyunk. Nem várunk külső jutalmazásra: jutalmunk az, hogy vagyunk, teszünk, élünk, érzünk.

Csikszentmihályi Mihály, a modern pszichológia kivételes képességű képviselője szerint az önmaga céljait megfogalmazni, megvalósítani és teljességgel megélni tudó, „autotelikus” élet a „jól élni” alapja. S bár ne tagadjuk: az anyagi és szociális biztonság mint háttér azért valamilyen szinten meg kell hogy legyen, mindez nem a vagyoni helyzetünktől, nem a korunktól, nem a nemünktől, nem a hollétünktől, nem a jóllakottságunktól függ. Sokkal inkább függ mindez attól, hogy mit tartunk az életben értéknek, megvalósítandó célnak, önmegvalósítási stratégiának. S mindehhez elsősorban a jó célok, a nemes eszmék, életfilozófiák átadása, hagyományozása, nevelés és oktatás kell a gyermek- és fiataloknál, s a kellő társadalmi tolerancia a kibontakozás s a biológiai hanyatlás korában. Egy ilyen elvek szerint rendeződő társadalomra várok. Valahol számomra ez a jóléti társadalom álma...

Dr. Gulyás Balázs (Ph 74)

* Utánközlés a Magyar Nemzet 2003. december 24-i számából.

Mutassuk meg, mit jelentenek az egyházi iskolák! **

Pár hónappal ezelőtt egy rádióriporter interjút akart készíteni rólam. Úgy látszik, hallott valamit arról, hogy vannak egyházmegyés papok, és vannak szerzetespapok. Úgy látszik, a szerzeteseket nem nagyon becsülte, mert megkérdezte, hogy hova gondoltam akkor, amikor kitüntetéses érettségivel szerzetesnek mentem. Elütöttem ezt a kérdést, de amikor már harmadszor is megismételte, meg kellett vallanom, hogy értse meg, én nem szerzetes akartam lenni, hanem olyan akartam lenni, mint az én tanáraink. Nekem a tanáraink voltak az eszményképeim. A budapesti Bencés Gimnázium tanárai egyéniségek voltak. Olyan vonzó személyiségek, hogy nekem nem volt más vágyam, mint hogy olyan legyek, mint ők.

Ugyanígy vagyunk iskolatársainkkal, osztálytársainkkal is. Közülük is sokan már odaát vannak. Pedig olyan jó volt velük elbeszélgetni. Most viszont jó, hogy odafönt is vannak ilyen protektoraink. Amikor most rájuk gondolunk, ezt szeretetből tesszük. A mi imádságunkat, a mi emlékezésünket észreveszik az elhunyt tanáraink, tanárnőink és iskolatársaink, megtudják, hogy mi gondolunk rájuk. Jólesik nekik a mi szeretetünk. Ez a kapcsolat nem marad egyoldalú.

Legyünk egy picikét önzetlenebbek és gondoljunk arra, hogy gyermekeinknek, unokáinknak is legyen meg az a lehetőségük, hogy szerzetes-iskolába, egyházi iskolába járhassanak. De ennek feltétele az, hogy fiataljaink közül többen is meghallják az isteni hívást, és legyenek eléggé bátrak a válaszra. Sajnos, a mai kor szellemisége nem túlságosan kedvez a szerzetességnek. Ne tagadjuk, manapság az istenség csak a pénz, az autó, a vagyon, a hétvégi ház, a szórakozás, az utazás... és fiataljaink előtt mindig ez áll.

Majd bolond lesz szerzetesnek menni, bolond lesz kedvesnővének menni! Nekünk kell besegíteni: A mi sugárzó életünkkel, hogy ténylegesen elmondjuk a fiataljainknak, hogy kicsoda csodálatos értékeket jelentettek az egyházi iskolák, a szerzetesi iskolák a mi eddigi életünkben is. Mert a nehézségeket pontosan azért tudtuk túlélni, mert ott mi az értékeknek az igazi rangsorát ismertük meg, ott az igazi értékeket láttuk magunk előtt. Ezt kell most sugározni a környezetünknek is, hogy a gyermekeinknek, az unokáinknak is lehessen majd szerzetes-iskolába járni, lehessen majd azt a jót megélni, amit mi megélhettünk akkor, amikor szerzetes-iskolában voltunk. Mert csakis így lehet majd az, hogy a fiatalok között lesznek követőink, és az unokáinknak is lesznek szerzetes-iskoláik.

Dr. Olofsson Placid OSB (Bp 33)

** A beszéd a PAX HUNGARICA (az Egyházi Iskolák Öregdiák-szervezeteinek Szövetsége) által 2003. november 15-én immár tizenegyedik alkalommal megtartott rekviem szentbeszédéként hangzott el. Ferences öregdiáktársaink jegyezték le, így közlésre a Ferences Körlevél 2003. decemberi számából vettük át, köszönettel. – (A szerk.)

Merengés

Valamit elfeledtem,
Mi rég volt, nagyon rég.
Rózsák közt eltemettem.
Be szép volt! Nagyon szép!

Valaki elment messze,
Ki jó volt, hófehér.
Ártatlan tiszta lelke
Könny volt, Isten szemén.

Valami fáj szívemben.
Nem szólok. Hallgatok.
Tovább megyek a csöndben...
S az őszi szél – zokog.

Dr. Nedeczky György (Bp 36)

Teendőink a hagyományosból a modern társadalomba való átmenet idején *

A mai tennivalók első csoportja a sebek gyógyításával, a közösségteremtéssel, a társadalom és az egyház közösségi szerkezetének megerősítésével és ápolásával kapcsolatos.

Rá kell ugyanis ébredni, hogy a kereszténység lényege szerint közösségi létforma.

Amíg a társadalom maga is közösségi szerkezetű volt, eszünkbe sem jutott, hogy a közösségteremtés önálló feladat. A modern társadalom azonban közösséghiányos. Ez a helyzet mindenki számára veszteség, az egyháznak ellenben egyenesen a létalapját szünteti meg. A kereszténységnek a modern társadalomban történő magvalósítása („inkulturációja”, a modern világ fájába való beoltása) elkötelezett közösségek teremtését követeli.

Az azonos istentiszteletre járás még nem közösség. A közös hitbeli meggyőződés még nem közösség. A másokkal – más vallásúakkal, más nemzetbeliekkel – szembeni összefogás nem közösség. A közösség ott kezdődik, ahol a kölcsönös segítés, az egymással törődés, a bátorítás, az örömszerzés, a másikért való felelősségvállalás is jelen van. Jézus az ilyenfajta közösséget tette a hozzá tartozók ismertetőjegyévé (Jn 13.34-35.). Ahol ilyen közösségnek nincs nyoma, ott a kereszténységről sem lenne szabad beszélni.

A közösségteremtés fárasztó és időt rabló vállalkozás. Jó idegek kellene hozzá és konfliktustűrés, és az a képesség, hogy más emberek elképzeléseit elfogadjuk. Minél sokfélebb emberekről van szó, annál nehezebb közös nevezőt találni. A tény azonban tény marad: a kereszténység feladata közösségek teremtése.

A kereszténység két fő parancsa: Isten imádása és a felebarát szeretete. Az utóbbi nem más, mint közösségi lelkiület és gyakorlat. S a látható közösségteremtés hitelesíti, hogy a valóság hit nem üres szó vagy megszokás csupán.

A közösségteremtés nem utolsó sorban gyakorlati, szociológiai szükségszerűség. Meg kell teremteni a közös hit megélésének és továbbadásának a közegét. Ha nem sikerül élő közösségeket létrehozni, a modernizálódó társadalom szétesése az egyházat is szétporlasztja. Közösségek nélkül reménytelen a gyermekek vallásos nevelése. Az élő közösség viszont nem csak a benne levőknek nyújt erőt és ösztönzést, hanem a kívülállókat is magához vonzza. A keresztény közösség a hitről való tanúságtételnek is a megvalósulása.

A közösség bizonyos értelemben egyenrangú emberek együttese. Lehet közöttük vezető, el lehet osztani a feladatokat, a közösség alapelve mégis a kölcsönösség és a szeretet. A hatalomgyakorlás megmérgezi a közösséget. A közösség ott virul, ahol nem a hivatal rendje, hanem az elköteleződés odaadása köt össze és szabályozza az együttléteket. A közösség maga fontosabb, mint hogy valaki pap vagy világi, nő vagy férfi, idős vagy fiatal, tanult vagy tanulatlan.

Végül a keresztény közösség nem álomkép, hanem az egyház kétezer éves gyakorlata. Jézus tanítványaiából közösséget alkotott. A terjedő kereszténység közösségekben valósította meg Jézus követését. S bár a kereszténység hamarosan világvallássá s nemzetközi szervezetté vált, megújulásának megindítóit újra és újra a közösségek lettek: vallásos emberek csoportjai, közös telepre költöző asszonyok (a beginák), a szerzetesrendek, a bázisközösségek és lelkiismereti mozgalmak. Róluk mondja VI. Pál pápa, hogy ezek „az egyetemes egyház reménységei” (Evangelium nuntiandi, apostoli buzdítás). Annyi bizonyos, hogy nem fantomképek, nem családok álmok, hanem eleven csoportok, amelyek kétezer év óta voltak és vannak.

(...) A modern kor nem a többségi kereszténység időszaka. A korszakváltáshoz ez is hozzátartozik. Ebben semmi ijesztő nincsen. Csak az alak változik, amikor a tömény olatba engedett fonalon kicsapódnak a sókristályok. Ettől sem több, s nem kevesebb a só benne. Néha egyenesen szükség van alakváltozásra. Metamorfózis nélkül nem lenne pillangó. A magnak el kell halnia, hogy hajtson és új termést hozzon. Am az új alak más magatartást parancsol. Alighanem keresztényibbet.

Dr. Tomka Miklós (Ph 59)

* Gereben-Tomka: „Vallásosság és nemzettudat”, 47-49. lap.

„Könyvesház”

Gereben Ferenc (Ph 60) – Tomka Miklós (Ph 59): Vallásosság és nemzettudat – Vizsgálódások Erdélyben. – 2. kiadás. Teleki László Alapítvány, Corvinus Kiadó, Budapest, 2001.

A könyv a két szerző egy-egy – közösen végzett felmérésük eredményeit ismertető – tanulmányát tartalmazza. Tomka Miklós a vallásosság látható megnyilvánulásaira irányítja először figyelmünket, majd ennek belső megnyilvánulásait: a hittel, a vallásgyakorlattal, az egyházhoz való viszonytal és a jövő vallásossági esélyeivel foglalkozik. Gereben Ferencnek az erdélyi magyarok identitástudata áll tanulmánya középpontjában; foglalkozik a nemzeti önképpel, a történelmi tudattal, a nyelvhasználattal és a művelődési szokásokkal – a vallásosság mértéke és a felekezeti hovatartozás szempontjából – is. Olvassuk el a könyvet, mert – mint az előszóban András Imre jezsuita atya írja – „míg a próféták üzenetét csupán elfogadni vagy elutasítani lehet, a társadalomkutatóktól származó látélelet csak (akár vitatkozó) együttgondolkodás és józan mérlegelés által válik az 'idők jeleit' tükröző üzenetté”. – (KTK)

Udvardi Erzsébet képei – Korzenszky Richárd (Ph 59) gondolatai: Keresztút. A német fordítás Wilhelm Droste munkája. – Szemimpex Kiadó Budapest [2003]

Eszterháza plébánia-templomában van Udvardi Erzsébet csodálatos keresztútja, ennek reprodukcióit tartalmazza a kötet.

Itt a nagybőjt, méltón készülhetünk a feltámadás ünnepére e könyv gondolataival. Olvassuk el most csak a bevezetőt:

„Mindannyian úton vagyunk.

Úton, kérdésekkel tele.

Hová visz? Miért?

Mindannyian keresztet hordozunk.

Összeroskadunk. Újra fölkelünk.

Meddig? Miért?

Minden küzdelemnek van értelme.

Értelmes a keresztút, ha fölismerjük a célját.

Jézus útja a halálba, szenvedésének állomásai:

elítéltetése, kigúnyolása, leroskadása,

újrakezdése, megfeszítetése, sírhatétele

rólunk szól, útonlévő emberekről, akik küzdünk,

újrakezdünk, elesünk, majd megsemmisülünk.

Rólunk szól, akik vonszoljuk magunkat föl felé,

arra a Golgotára, ahol nekünk ácsolnak keresztet.

Segítsen Jézus szenvedéstörténete minden embert:

ismerjük föl, hogy halálba vezető utunk az életre nyílik.

Ismerjük föl, hogy ezt az utat Ővele együtt járhatjuk.

S akkor mindannyian

a Lélek örömeivel várhatjuk a Húsvétot:

az Életet.

Korzenszky Richárd OSB' – (A szerk.)

„...és mi mégis láncot hordunk?”

Két gondolat Kertész Imre: Sorstalanság – filmforgatókönyv (Magvető, Budapest [2001]) c. művéből (199., ill. 201. lapról):

1. „Olyan furcsa vagy – mondja a lány. Olyan idegen. – Én már meghaltam egyszer – mondja a Fiú. – Hogy érted ezt? – Úgy, hogy nem tudok többé haragudni.”

2. „...még ott, a kémények mellett is volt a kínok szünetében valami, ami a boldogsághoz hasonlított. Mindenki csak a borzalmakról kérdez... Holott erről, a koncentrációs táborok boldogságáról kéne beszélnem nekik legközelebb, ha kérdik. (...) Ha ugyan kérdik. S hacsak magam is el nem felejttem.”

És egy-egy reflexió hozzájuk:

1. Mi is, a keresztésben, eltemetkeztünk Krisztussal a halálban, és vele együtt új életre támadtunk. És mi mégis tudunk még haragudni? Talán éppen Kertész Imrere is?! ...?

2. Juhász Gergely OSB megboldogult magiszter atya – vagy hatvan éve – ugyanerre okított minket: „Gyerekeim, bármikor, bármilyen körülmények között is, ha az apex mentist, lelketek csúcsát kiemelitek a háborgó tengerből, boldogok lehettek...” – Az iskolában minden osztályomnak, majd később munkatársaimnak, mindig ezt hangoztattam én is.

Dr. Könyves Tóth Kálmán (Ph 47)
mat.–fiz.–ábr.geom. tanár

Tíz mondat a missziós nővérek bunkeréből*

Száznál több menekült, a szüleim s a magam életét a nővérek hatalmas, krisztinavárosi pincéje óvta meg a háború utolsó heteiben. Megszabadultunk 1945. február közepén a harcok napi veszedelmeitől, de feljönni az óvóhelyről nemigen lehetett még. Egy orosz tiszt szavait a családjával odamenekített görögkatolikus pap fordította: ha német katona nincs a pincében, nem kell félnünk. De kellett: jöttek az elvadult, részeg katonák, hogy nőt szerezzenek maguknak; főleg fiatal lányok voltak veszélyben. Egy ilyen helyzetben halt vértanúhalált Győrött *Apor Vilmos* püspök is, mert nem engedte elhurcolni a püspökvár óvóhelyének bujdosóit.

Apám az ostrom utolsó napjaiban megsebesült, ideiglenes kötésekkel, két nagy mankóval is alig tudott lépegetni. Amikor az orosz katona pisztolyával hadonászva rángatta fel a mellettünk kuporgó, rémült lányt, hogy magával vigye, iszonyú lett a csend a pincében, pisszenni sem mert senki. De azután annál nagyobb sikoltozás támadt, mert apám hirtelen felugrott, s mankójával az orosz felé sújtva kiáltozta: nem engedjük elhurcolni ezt a lányt! A katona a hangos zűrzavarban sietve távozott, de apámnak a pap is, más is a szemére hánytva, hogy mindnyájunk életét kockáztatta heves föllépésével...

Az óvatosan alkalmazkodó passzívoknak, vagy a kockázatot is vállaló cselekvőknek van-e igazuk? – nehéz eldönteni. Mindenesetre úgy látszik, Isten kegyelme apám tettét segítette.

Czigány György (Gy 48)

* Utánközlés az Új Ember 2004. február 1-i számából.

Bencés Diákok Veszprém Megyei Egyesülete

2004. első fél évi programunk

- 01.08.** – Újévi köszöntés, kirándulás-megbeszélése, Keresztény Szülők Alapítvány 1 % megbeszélése
02.12. – Borverseny
03.11. – *Balázs László*: IV. Károly visszatérési kísérletei és utolsó hete a tihanyi apátságban
03.21. – Szent Benedek ünnepe
04.15. – Közgyűlés. Tihany, 17.30.
04.30–05.04. – Kirándulás (Morva karszt, Brno; Jihlva, Tabor, Cseske, Budejovice; Pilzen; Ausztrián át Pozsony)
05.09. – A BDSZ Mária-zarándoklata Bodajkra (lásd: 1. lapon)
05.13. – *Egervölgyi Dezső* előadása Széchenyiről. Kirándulás értékelése, élménybeszámoló
05.29. – Országos találkozó Pannonhalmán
06.10. – Tapolcai kirándulás – alternatív napok: következő szombat vagy vasárnap
07.11. – Szent Benedek ünnepe
09.09. – Ajkai kirándulás
09.11. – Ökumenikus könyörgés Magyarorszáért Tihanyban
Bischof Péter (Ph 75)

Budapesti szervezet

A hónapok második hétfőjén 17 órakor várjuk szeretettel a volt bencés diákokat és érdeklődő vendégeket a Szent Benedek Iskola dísztermében (**Budapest, I. ker. Fő utca 30.**).

- 03.08.** – *Szentmihályi Szabó Péter* (Ph 63): Hétköznapjaink ma
03.22.(!) **18.00** – **Szent Benedek-napi** szentmise a kapucinus templomban (Fő u. 32.).
04.19.(!) – *Nógrádi László* (Ph 66): A haza bölcse
05.09. – Mária-zarándoklat Bodajkra (részletek: 1. lapon)
05.10. – *Vértessaljai László SJ*: Amit a Vatikáni Rádióról illik tudni
05.29. – Országos bencésdiák-találkozó **Pannonhalmán**
06.14. – *Jankovics Marcell* (Ph 59): A nemzeti kultúra stratégiája
09.13. – *Dr. Németh Endre* (Bp 37): Esztergom érsekei
Ember Károly (Bp 51)

1085 Budapest, VIII. József krt. 43. tel.: 266-6750
„Bencés sörözés” Budapest: általában a hónap 3. hétfőjén – március 22. (!), április 19., május 17., június 21., szeptember 20. – 19 órától kb. 23 óráig, a Kisvigadó étteremben (Budapest, XI. Villányi út 34.). Akár fél órára is gyere el és hozd magaddal osztálytársaidat! A „dr. Németh” néven foglalt hosszú asztalhoz bátran üljetelek le.
Az elnökség

Soproni szervezet

Kedves Diáktársak!

Elmúlt felévi programunkat maradéktalanul teljesítettük. Közülük kiemelkedett a Szent Benedek Idősek Háza átadása és beindulása. **Kérünk, személyi jövedelemadótok 1 %-ával és pénzbeli adományotokkal segítsétek az induló intézményt! Számlaszámunk: Szent Benedek Idősek Háza Alapítvány 10404058-40512581-00000000. Előre is köszönjük!**

Az elmúlt évben eltávoztak közülünk *Horváth József* sac. (Gy 31), *Kovács Rezső* (So 47), *Locsmándi István* (So 47), *Szalai Ferenc* sac. (So 50), *Villányi Béla* (So 47) és *Vinkovits Ferenc* (Gy 41). Új tagtársak: *Budai Imre* (Ph 89), *Nagy Tihamér* (Gy 70), *Pete-Pikó Pál* (Gy 80), *Rabi István* (Gy 82), *Vereskúti Bálint* (Gy 97), és pártoló tagként beléptek eltávozott diáktársaink özvegyei: *dr. Gasztonyi Károlyné*, *Mozsolits Imréné*, *Solymos Istvánné*, *Stánitz Józsefné* és *dr. Tóth Józsefné*.

Felhívjuk szíves figyelmeteket, hogy – az egységes nyilván tartás érdekében – ezentúl helyben tagdíjat nem szedünk. Mindenki a központi csekken szíveskedjen tagdíját rendezni!

A következő fél évi programunk:

- 02.07. 15.00** – „Fehér-asztalos” találkozó
03.10. 16.00. – Az Idősek Háza ebédlőjében *Jáki Teodóz OSB* (Ph 47) és *Cs. Varga István dr.* (Gy 64) bemutatják Teodóz atya könyvét: „A csángókról igaz tudósítások.”
03.20. (szombat) 16.00 – Szt. Benedek-ünnepi szentmise az Idősek Háza ebédlőjében
05.09. – A BDSZ Mária-zarándoklata Bodajkra (lásd: 1. lap)
05.29. – A BDSZ országos találkozója Pannonhalmán
Június első fele – Hálaadó zárandoklat Máriacellbe.

Az elnökség nevében is, tisztelettel és szeretettel köszönt:
 Sopron, 2004. január 30.

Venesz Ernő (Ph 49)
 elnök

Osztálytalálkozó

A *Pannonhalmi Szent Benedekrendi Budapesti Katolikus Szent Benedek Gimnázium* 1948-ban érettségizett növendékei osztálytalálkozójukat a *Legio Christi rendi Szent Benedek Általános Iskola és Gimnázium* Fő utcai épületében tartották.

A megjelent 18 öregdiák meghallgatta önkéntes szervezőink (*Mentsik, Sárdy és Soproni*) beszámolóit arról, hogy távol maradt osztálytársainkról is tudunk és velük a kapcsolatokat tartjuk. A baráti „hogy vagy” eszmecsere után a magyar közélet, egyházunk helyzete és vallási életünk, valamint az ifjúságunk és külön „a mi iskolánk” voltak a beszélgetés témái. Természetesen szóba került a *Magyar Bencés Kongregáció Nagy Káptalanja* határozata, mely szerint a rend nem tudja tovább vállalni a Fő utcai iskola működtetését.

Örömmel hallgattuk meg a Szent Benedek Kulturális Alapítvány alapító tagjai, ill. kuratóriuma részéről *Soproni Gézának* beszámolóját: A *Legio Christi* szerzetesrend átvette az iskola működtetését és máris jelentkező sikerek útján vezeti azt. Erről személyes tapasztalatot is szereztünk, többek között az egyik szerzetes tanárral való beszélgetés során. A hajdanvolt Pesti Bencés Iskola jogutódjának szándékolt és nagy áldozattal létrehozott iskola immáron, végül is, jó kezekben van.

Nosztaglival és hálával emlékeztünk a hajdani iskolánk társadalmilag és közéletileg is híres paptanáraitra, valamint emlegettük a híressé vált növendékeket is. Külön szeretettel emlékeztünk a tavalyi találkozó koncelebrációs szentmiséjére, melyet három pap osztálytársunk és két ma is működő tanárunk, *dr. Galambos Iréneusz* és *dr. Olofsson Placid* tartottak. Egyébként Iréneusz atya is és Placid atya is nem csupán tanárai, de diákjai is voltak a Pesti Bencés Iskolának.

Végezetül elhatároztuk, hogy hajdanvolt iskolánk emlékét, a rá ugyan már csupán Szent Benedek nevével emlékező iskola révén, továbbra is támogatjuk.

Befejezésül a már elkészült diákkápolnában mondtunk hálát és kértük a Mindenható segítő áldását a *Legio Christi* Szent Benedek Iskolát működtető tanárookra, diákokra és szüleikre.

A „jövőre újra itt” jelszóval búcsúztunk egymástól.

Dr. Scherger Norbert (Bp 48)

A Fő utcai Szent Benedek Iskola

– Tájékoztató a BDSZ 2004.01.12-i öregdiák-találkozásán –

A Szent Benedek Kulturális Alapítvány által létrehozott Szent Benedek Katolikus Általános Iskola és Gimnázium új igazgatója, *Tóth Gábor*, 2003.09.01-től vezeti az iskolát. A BDSZ felkérésére beszámol az iskola jelenlegi helyzetéről és további elképzelésekről, intézkedésekről.

A beszámoló előtt a Szent Benedek Kulturális Alapítvány alapítóinak közös képviselője, *Soproni Géza* (Bp 48) tájékoztatta a megjelenteket az Alapítvány és az iskola működtetésében 2002–2003-ban bekövetkezett változásokról.

1. A Szent Benedek Kulturális Alapítványnak a Fővárosi Bíróság 1993.09.07-én 4181 sorszám alatti nyilvántartásba vétele és működése változatlan.

2. A Magyar Bencés Kongregáció (Bencés Rend) által fenntartott (anyagi támogatás nélküli, de az állami támogatásnak az Alapítványhoz történő átutalásával) Szent Benedek Bencés Általános Iskola és Gimnázium működési engedélye a 2002/3. tanévkezdés hatályával a Kongregáció egyetértésével és intézkedésével megszűnt.

A Bencés Kongregáció a Krisztus Légiója Kongregációval létrehozott megállapodásával a Fővárosi Bíróság működési módosító határozatot hozott az iskola intézményi fenntartójának változásáról. A fenntartó Krisztus Légiója Kongregáció (Budapest, VI. Liszt Ferenc tér 2.) ezzel biztosítva lett az iskola fenntartásához szükséges – tanulólétszám alapján meghatározandó – állami támogatáshoz („normatíva”).

3. A Krisztus Légiója Kongregáció 1941-ben történt alapítását követően 1965-ben VI. Pál pápa által pápai jogú kongregációvá vált, szigorú rendtartás mellett a pappá szentelés 12 év után történhet. 18 országban vannak házai, 410 papja, 2300 szeminaristája van. 1991-ben II. János Pál pápa hét nemzet által küldött 60 légióost szentelt pappá. A Krisztus Légiója Kongregáció magyarországi vezetője *Michael Duffy* ír szerzetes atya, aki összes társával együtt már magyar nyelven mondja szentbeszédeit. A Krisztus Légiója Kongregáció a Komárom-Esztergom megyei Bíróság 2002.09.06-i végzésével egyházi szervezetkénti tevékenységre jogosult, nevezetesen missziós és oktató-nevelő, iskolafenntartó tevékenységre. Az utóbbi a Kulturális Alapítvány tevékeny közreműködésével jött létre.

4. A fenntartói változás miatt szükségessé vált a Szent Benedek Kulturális Alapítvány alapító okiratának módosítása is. A módosított – az alapító öregdiákok által aláírt – okiratot a Fővárosi Bíróság 2002.11.07-i végzésével jóváhagyta.

5. A módosított okiratban rögzítettek alapján az Alapítvány és a Krisztus Légiója Kongregáció közösen a bírósághoz benyújtotta az új Alapítványi Kuratórium névsorát a képviselői jogokat gyakorlóik vonatkozásában. Ezzel egyidejűleg a korábbi képviselők joga megszűnt. Az Alapítvány új képviselői:

Habsburg-Lotharingiai Mihály elnök (fia a Légió szerzetes-papja); *dr. Fábíán József*, *Financzy Gábor*, *Hegedűs Katalin*, *Jenkei András*, *dr. Semjén Zsolt*, *Újfalussy Balázs*, *Pulainé Szucsák Katalin*, *Watchler Veronika*. (A Fővárosi Bírósági végzés kelte: 2002.11.07.)

6. A változások alapján a fenntartó és a kuratórium közös határozatával új iskolaigazgató kinevezése vált szükségessé. Körültekintő megismerés után *Tóth Gábor* magyar-történelem szakos – igazgatói múlttal rendelkező – tanár az iskola új igazgatója. A tantestület felülvizsgálata is sorra került végzettség és egyházi hozzáállás tekintetében. A szükséges változtatások megtörténtek.

Az iskolában rend és fejlődés van. A tanulólétszám a köz-benső bizonytalanságok miatt 460 főről 330 főre csökkent. Az ügyek rendezése után a 2004. szeptemberi kezdésre már most 96 az új jelentkezők száma (nem számítva hozzá a már itt tanulók ide jelentkező testvéreit...).

2003 júniusában az iskolában megvolt az első érettségi vizsga, 32 diák részvételével. Átlageredményük: 4,21.

Bízhatunk a jövőben!
Budapest, 2004.02.07-én

Soproni Géza (Bp 48)
az alapítók közös képviselője

Kedves Pápai Bencés Öregdiákok!

Szeptember végén megtartottuk az 1943-ban végzett öregdiákok 60 éves érettségi találkozóját. Az osztályból *Balogh L.*, *Berecz E.*, *Bolla I.*, *Dekovics S.*, *Nemes B.* és *alullírott* jelent meg, családtagokkal. *Göggös Béla* barátunk Amerikából kimentette magát; *Polgár J.*, *Turner F.*, *Vattay L.* egészségi stb. okból nem tudott eljönni; *Szabó Palit* súlyos gyász ráta meg: felesége halálozott el. Őszinte részvétünk, együttérzésünk.

A találkozót tágabb, több évfolyamot magába foglaló összejevetelnek szántuk. Tapasztaltuk ugyanis, hogy a pannonhalmi találkozókon, egyre kevesebben veszünk részt. Két körülmény az oka: egyrészt a halál megtizedel bennünket, másrészt vasúton Pannonhalmára viszonylag nehéz eljutni.

A találkozót – az aszályos nyár után – szakadó esőben tartottuk, ráadásul a kapu először zárva volt. A többi évfolyamból csak kevesen jöttek el. Íme, a zápor a pápaiak kedvét elvette a gyaloglástól. Szép idő esetén a helybeliek és a környéken lakók legközelebb semmiképpen sem fognak hiányozni.

Nagy öröm volt üdvözölnünk a doyen *Bősze Bélát* (1939-ben érettségizett). Az előttünk végzetek közül még *Vadkert Gyuri* és *Zotter Tibi* jött el. Az utánunk következő évfolyamok is képviseltették magukat: *Balázs Laci* szép, emlékező szavakat mondott *Borsó Gellérről*, az 1806-ban átvett bencés gimnázium első igazgatójáról; *Paksi István* pedig régi, bencés vonatkozású újságkivágásokkal örvendeztetett meg bennünket.

A csupán részbeni siker nem tántorít el minket az eredeti gondolatól: lehetőséget adni a valahai diákoknak az újbóli találkozásra. Sajnos, soraink ritkulnak, és egészségi állapotuk folytán sokan már nem tudnak közlekedni. Legutóbb *Weszeley Tibor* haláláról értesültünk. (A kedves emlékü, mindig derűs, jó humorú „Tika” a szarvasközi cserkész táborban örsvezetőm volt. 83 évet élt.) *Vocslis „Tádé”*, osztálytársa, szintén nincs már közöttünk. Két évvel jártak felettünk. R.i.p.!

És hányan lehetnek, akiknek eltávozásáról nem tudunk? A minden hónap második hétfőjén Budapesten tartott összejevetelen bizony gyakori a fohász, amit a legutóbbi találkozás óta elhunytakért mondunk (akikről a BDSZ kap információt).

Szeptemberben olyan határozat született, hogy legközelebbi összejevetelünket a más évfolyamoknál és más iskolákban is szokásos időben, tehát júniusban tartjuk. **Ezért a 2004. évi, tehát ideai találkozókat**

június 20-án, de. fél 12 óras kezdettel tartjuk Pápán, a volt gimnáziumunkban.

Aki a régi iskolatársak közül – a tavalyihoz hasonlóan – megemlékező szavakat kívánna mondani a múltrol, kérem:

– szándékát időben közölje velem;

– beszéde lehetőleg ne tartson tovább 10-12 percnél.

Ez utóbbit indokolja, hogy a vonatok-autóbuszok menetrendje délután – vasárnap – a korai Pápáról való indulást indokolja, viszont legtöbben a közös ebéden is részt kívánunk venni.

A közös ebéd megszervezésére idén is *Nemes Bélát* kérjük fel, a Vadásztanya lassan törzshelyünké válik. *Gruber Marianna* igazgatónővel a bejutást és egy tanterem biztosítását megbeszéltem, találkozónk a gimnázium rendjét nem zavarja.

Érdeklődésünkre számot tart még a következő két új könyv:

Béla Göggös (sic!): Youth lost in red hell (Elveszejtett ifjúság a vörös pokolban). Béla angolul írta meg életrajzából a legnehezebb esztendőket: Szovjetunióba hurcolását, ott évekig a moszkvai Ljublanka magánzárkáját, majd Vorkutától északra, a sarkkörön túl a legkeményebb Gulag-táborokban töltött éveit. A könyv Amerikában jelent meg.

Prof. dr. Varga József (pápai diák, recski rab, bécsi professzor) a címe a másik könyvnek, a pápai Jókai Mór Városi Könyvtár nyomdájából. A megjelentetést *dr. Hermann István* igazgatónak, a szövegösszeállítás *Kápolnay Iván* és *Körmeny Kinga* avatott közreműködésének köszönhetjük. Az életrajzi adatokat, Jóska irodalmi munkáinak ismertetését és egy bécsi előadásának fordítását e sorok írója adta. *Dr. Várszegi Asztrik* főpapát írta felkérésünkre a megható, empatikus bevezetőt.

Bizva egészségekünkben, várjuk júniusban minél számszerűbb megjelenéseket, szerető köszöntéssel

Harsányi László (Pp 43)

H-1025 Budapest, Vérhalom u. 43.

Tel/fax/üzenet: 326-7224; e-mail: m125.harsanyi@axelero.hu

Bencés Diákok Győri Egyesülete

Dr. Németh Ferenc (Gy 43) győri ny. körzeti orvos, a Bencés Diákok Győri Egyesületének alapító, majd tiszteletbeli elnöke, 80 éves korában 2004. január 2-án hunyt el, hamvait a Győr-Révfalui temetőben helyezték örök nyugalomra 2004. január 12-én. – A gyászszertartást *Kiss Barnabás OSB* vezette, a sírnál *dr. Schmidt Péter (Gy 70)*, Győr város alpolgármestere vett végső búcsút az elhunytól. A szentmisét az elhunyt lelkiüdvéért a temetést követően a győri Bencés templomban mutatták be.

Mélyen tisztelt Doktor Úr, kedves Feri bácsi!

Győr alpolgármestereként a város vezetése nevében mély részvétellel búcsúzom Tőled. De búcsúzom Tőled, mint a Győr-Szigetiek Baráti Köre elnökségi tagjától, a Bencés Diákok Győri Egyesületének elnökétől, a bencés öregdiákok nemes képviselőjétől, és nem utolsósorban mint szigeti körzeti orvostól, aki születésem pillanatától ismersz, és akit kollégaként is oly nagyra becsültem.

Magánéletedben és szakmai munkádban elévülhetetlen érdemeket szerezteél, nagy tiszteletet vívtál ki magadnak. Az ötvenes évek elején, igazi hőskorszakban kezdted meg nagyívű körzeti orvosi pályádat, életed központjában mindig a betegek álltak. Szigetben együtt éltél a betegekkel. Már hajnalban látogattad körzeted Pinnyéden lakó betegeit, aztán Sziget következett, majd szinte az egész napos rendelés hétfőtől szombatig. Gyakoriatok voltak az éjszakai beteghívások, akkor még telefon híján csak az ablakon kopogtak a Szarvas u. 2-ben, s Te mindig első szóra mentél a betegekhez. Eleinte kerékpáron, majd motorkerékpáron, végül pedig személygépkocsival, mely megszámlálhatatlan kilométert tett meg. Közel 3 és fél évtizedig voltál Sziget, Pinnyéd megbecsült és mind a mai napig szeretve tisztelt doktora. Több családban 54 évig gyógyítottál.

Nyugdíjba vonulásod után is – mind magadnak, mind nekünk, egészségügyi dolgozóknak – aktív maradtál, nemcsak a betegek gyógyításában, de a Bencés Gimnázium iskolaorvosaként, az Evangélikus Szeretetház gondozottakat szolgáló orvosaként és közéleti szereplésed miatt is.

A rendszerváltást követően az újjászerveződő Bencés Diákszövetség győri szervezetét példamutató módon megszervezted, s annak hosszú időn át elnöke voltál. Ugyanígy élére álltál a Bencés Öregdiákok Szervezetének is.

Példakép voltál orvosként, kiváló férj- és szerető édesapaként, de példaképül szolgáltál a vallásos emberek számára is, hiszen a tiltás éveiben is határozottan vállaltad hitedet. Gyermekek között Jézus szerepét énekelte a passióban szigeti betegek körében. Újvárosba költözésed után pedig az ottani rk. egyházközség képviselőtestületi tagja voltál, halálodig.

Szívesen tettél eleget meghívásainknak, s részt vettél a Győr-Szigetiek Baráti Köre minden egyes megmozdulásán.

Büszkéek voltunk Rád mikor átvehetted a „Győr város egészségügyéért” kitüntetését a város polgármesterétől a megyeszékhely jubileumi Semmelweis-emlékünnepségén.

Mi, a ma orvosai, akik körzeti orvosként követtünk Téged a Köztelek utcai rendelőben, valamint a város összes egészségügyi intézményében dolgozók, őszintén tiszteltünk, megbecsültünk Téged. Több mint fél évszázadon keresztül talán emberek tízezreit gyógyítottad meg, alázattal, de elszántan küzdöttél a betegségek ellen, de a betegség számunkra hihetetlen módon Téged is megtámadott. Tanúi voltunk annak, milyen alázattal, fegyelemmel, keresztény hittel viselted annak terheit. Sohasem panaszkodtál.

Bízunk abban, hogy megérkeztél oda, ahol megszűnt szenvedésed, mert Isten jelenléte boldoggá teszi azokat, akik életükben – a gyógyító Jézushoz hasonlóan – azon fáradoztak, hogy jót cselekedjenek. Életed példakép marad számunkra, köszönjük, amit értünk, városunkért és településrészünkért, Győr-Szigetért, Pinnyédért tétlél. Emlékedet szeretettel őrizzük és ápoljuk.

Nyugodjál békében, Feri bátyám!

Dr. Schmidt Péter (Gy 70)
Győr város alpolgármestere

Elhunyt osztálytársaink emlékezete

Dr. Örményi Imre (Gy 52), diáknéven **Ürmös**, nemrég hagyott itt bennünket. Legyen szabad az ő saját szavaival emlékeznünk rá (1993-ban írt önéletrajza alapján):

„Budapesten születtem, apám katonatiszt (alezredes) volt, anyám könyvelő. A győri bencés Czuczor Gergely gimnáziumban 1952-ben érettségiztem, az ELTE TTK-n 1956-ban szereztem meteorológusi diplomát. (...)

1957-től az Országos Balneológiai Kutatóintézet Klimatológiai Osztályán az ország 15 éves fejlesztési tervén dolgoztunk. 1958-ban indítottuk el az orvometeorológiai előrejelzést. Kidolgoztam az ipari és közúti balesetek előrejelzésének a módszerét, majd a sportorvos-meteorológiai előrejelzést is... 1961-ben doktoráltam. (...)

Tagja vagyok (többek között, pl.) 1959 óta a *Nemzetközi Biometeorológiai Társaságnak* (1990-től az egyik szekció társelnöke), a Brüsszelben székelő *Környezeti tényezők tanulmányozásával foglalkozó nemzetközi bizottságnak*, az Egyesült Államok-beli *ciklus kutatás szervezetének* (1991-ben ez utóbbi nemzetközi tanácsadó testületébe jutottam). A *Magyar Meteorológiai Társaság Orvometeorológiai Szakosztályának* titkára, a *Magyar Balneológiai Egyesületek* vezetőségi tagja vagyok. (...) 1980 óta a TTK meteorológiai tanszékén speciálkollégiumot tartok a humán biometeorológia tárgyköréből. 1986-ban elnyertem a kandidátusi fokozatot. (...) Megjelent dolgozataim száma 100 (idegen nyelven: 44).” Tudományos munkásságáról készült összefoglaló könyve még kiadatlan.

Szelid László (Gy 52) villamosmérnök 1934-ben született és 1952-ben érettségizett a győri bencés gimnáziumban (12 évig volt osztálytársam). Diplomáját a Budapesti Műszaki Egyetemen szerezte. Energetikus mérnökként a győri Textilműveknél és a Rába Magyar Vagon- és Gépgyárban dolgozott. Jelentős jártasságot szerzett a számítástechnikában, ezt nyugdíjazása után a győri káptalan számítástechnikai rendszerében hasznosította. A Szentatya győri látogatásakor 1996. szeptember 7-én ő adta át a hívek ajándékát a Szentatyanak (a Reményünk Krisztus c. kiadványnak, amely a látogatásról készült, 26. oldalán található az erről készült fénykép). Elhunyt diák-társunkat *dr. Pápai Lajos* püspök úr temette a kármelita templom kriptájába.

Kedves Barátaink, nyugodjatok békében!

Láng Béla (Gy 52)

A BDGYE tavaszi programja

04.03.17. 17.00 – „IRODALOMÓRA” magyar papköltők verseiből (Harsányi Lajos, Sík Sándor és Mécs László). – Vendégtanár: *Dr. Cs. Varga István (Gy 64)* irodalomtörténész, egyetemi tanár. Közreműködnek a győri bencés gimnázium diákjai. – Helyszín: a gimnázium díszterme.

04.04.21. 17.00 – Előadás: „Az Egyház és a 21. század. A vallásos élet gyakorlata”. – Előadó felkérése folyamatban. – Helyszín: a gimnázium Rómer Flóris terme.

04.05.09. – A BDSZ Mária-zarándoklata Bodajkra (lásd: 1. lap)

04.05.15. 16.00 – A *Liszt Ferenc zeneiskolával* közös rendezésben a zeneiskola növendékeinek évadzáró hangversenye a gimnázium dísztermében. Vezényel *Róth József*.

04.05.22. – A gimnázium igazgatóságával közös rendezésben a már hagyományossá nemesedett összevont érettségi találkozó, külön közreadandó terv szerint.

04.05.29. – A BDSZ szokásos országos bencésdiák-találkozója Pannonhalmán.

Minden rendezvényünkre szeretettel várunk

Mindnyájatokat!

Február 7-én megtartottuk éves (egyben tisztújító) közgyűlésünket. A választás eredménye: Elnök: egyhangúlag *Molnár Zsolt (Gy 85)*, a győri gimnázium tanára. Titkár: *Péter Tamás (Gy 00)*. A felügyelő bizottság elnöke: *Balogh Gyula (Ph 54)*, tagjai: *Lukács Béla (Gy 55)* és *Mezől Péter (Gy 54)*. Elnökségi tagok: *dr. Magassy Dániel (Gy 57)*, *Máthé Romuáld (Gy 75)*, *Balogh Pál (Gy 62)*, *Szabó Gyula (Gy 48)*, *Lang Ferenc (Gy 00)*. – Új e-mail-címünk: bdgye@intermail.hu

A BDGYE elnöksége

Nagyobb adományt küldtek

Legutóbb azon barátaink áldozatkészségét köszöntük meg, akik **2003.07.24-től 2003.11.18-ig** nagyobb (legalább 5000 Ft-os) adományt küldtek. Most azoknak mondunk köszönetet, akik **azóta 2003.12.31-ig** tették ezt. Kereken 260 ezer forintot kaptunk tőlük. Isten fizesse meg! – Az *elnökség*

Név	Iskola	Név	Iskola
Ádám György	Ko 41	Kovács Péter sac.	Gy 80
Antal László dr.	Ph 73	Kökény István	Ph 77
Bari József	Ph 80	Körmendy Szabolcs D. dr.	Ph 89
Benkó András dr.	Gy 86	Lambert Zoltán sac.	Ph 60
Blaskovics Gyula	Ph 55	Lei Attila dr.	Ph 84
Csillag Kristóf	Ph 78	Major Ferenc dr.	Ph 65
Csillag Péter dr.	79	Molnár Attila	Gy 71
Decs István sac.	Ph 69	Nagy Imre dr. sac.	Eg 53
Egenhoffer Tamás dr.	Ptl	Németh István	Ph 61
Ferenczi Huba	Gy 58	Pakun János dr.	Gy 58
Hencz Gyula	Ph 81	Schmidt Lajos dr.	Bp 38
Horváth Tamás	Ph 49	Sipos László	Ph 67
Illyés László	Gy 63	Szekrényes András	Gy 69
Karlovičs János	So 47	Szűcsné Kopasz Kinga dr.	Ph 74
Király László	Ph 77	Takács Norbert dr.	Ph 75
Kiss László sac.	Gy 85	Tóbiás Ervin	Bp 52
Kóczán Lajos	Ph 75	Torda Lajos	Tb
Konzili Ignác	Gy 78	Udvarnok Lajos	Ko 41
Kovács Ferenc László	Ph 60	Varga László	Gy 66

Teniszverseny

2003. szeptember 13-án, *kísérleti jelleggel* megrendeztük a bencés öregdiákok *első amatőr* teniszversenyét. Az *amatőr* jelzővel a mindössze 15 fő részvételét elérő szervezést minősítjük, a játék színvonala a főtáblán a profikéhoz hasonlított. Az időjárás, szeptember lévén, viszonylag kegyes volt, nem kellett wimbledoni esőszünetet tartani, igaz, a hőmérséklet sem az ausztrál Open-re emlékeztetett.

A tizenöt indulót 5, 3-3-fős csoportba sorsoltuk, a csoportokon belül egy-egy szettes körmérkőzéssel döntöttünk a továbbjutásról. Mindegyik csoport két legeredményesebb versenyzője került főtáblára, ahol kieséses rendszerben jutott a döntőig a két legjobb: *dr. Károlyi György* (Ph 68) és *Újvári György* (Ph 77). Közülük végül gigászi küzdelemben *Károlyi* szerezte meg a tornagyőztesnek járó trófeát. Közben a kiesők vigaszágon páros mérkőzéseket játszottak, kevésbé mesteri stílusban, ám annál nagyobb lelkesedéssel és jókedvvel.

Az idei verseny tervezett időpontja és helyszíne (függ a jelentkezők számától):

2004. május 22. (esőnap május 23.) 9h-tól

**Budaörsi Teniszcentrum (2040 Budaörs, Baross u. 161.)
Nevezni április 1-ig és érdeklődni a szervezőknél:**

Horváth Áron (Ph 95)

Tel.: 06/70/363-3887 (lehetőleg az esti órákban)

e-mail: horvath.aron@axelero.hu

Rendszeres baráti összejöveteleink

Az összejöveteleknek alkalmanként más-más a programja. A részletekről a rendező szervezet saját tagjainak pontos értesítést küld. De a konkrét meghívótól függetlenül:

Minden programunkra **minden** bencés diákot és **minden ismerőst** szeretettel várunk, **függetlenül attól**, hol lakol, vagy hogy egyáltalán BDSZ-tag vagy-e.

A keszthelyi szervezet: havonta az **1. hétfőn Keszthelyen** a Margaréta vendéglőben (Bercsényi Miklós u. 60.) 18 óra-
kor; az **utolsó vasárnapon** pedig **Zalaegerszegen**

Somogy megyei szervezet: minden hónap **2. péntekén** este **Kaposváron** a **Borostyán étteremben**

Veszprémi szervezet: havonta a **2. csütörtök Veszprémben**

Budapesti szervezet: havonta a **2. hétfőn** 17.00 órakor a Szt.

Benedek Iskola dísztermében, **Budapest**, I. ker. Fő u. 30.
Budapesten havonta (általában) a **3. hétfőn** 19 órától „Bencés sörözés” a Kisvígadó étteremben (Villányi út 34.)

PAX HUNGARICA-BÁL

Ott voltunk a már hagyományos PAX HUNGARICA-bálon a Tamás Alajos közösségi házban, Budán. A termet ferences öregdiáktársaink biztosítják, a rendezők a patrónás-svetitses „öregdiáklányok” (akik persze, hölgy létükre, mint tudjuk, mindig fiatalok maradnak), a résztvevők pedig mindannyian, egyházi iskolás öregdiákok – no meg családtagjaik. A „műsor” ebben az évben *Gulyás Dénes* operaénekes „állt”, szó szerint, tényleg állva beszélt-énekelt mindnyájunkat érdeklő dolgokat, köztük az ún. „ősi” székely himnusz. (Erről az ősiségről lehetne pár szót szólni, de ezt inkább máskor. Csak annyit: Erkelnél az utolsó előtti sor vége „*már e nép a*”, itt ellenben „*megáld majd a*”, de nem az erdélyi – vajda.) Ne feledkezzünk meg két főszereplőről: a szokásos tombolát „lebonyolító” *Prevozná Balogh Irénkéről* (svetitses diáktársunk), s a tombolával bevezetett „*tombolás*” (Irénke szavajárása, *id est*: tánci-tánci) talpalávalóját szolgáltató – *Szikora Jóska* (Ph 68) fő-fő villamosmérnök-atomfizikus-újságíró barátunk által vezetett – „*Kistémplo-mos lovagok*” zenekaráról. A harmadik főszereplő (de inkább többszámaban értendő) pedig mi magunk, a sok jelen lévő, jövéru, táncoskedvű öregdiák volt. – Éheznünk sem kellett, jól éreztük magunkat. Gyertek el jövőre Ti is!

Geszler Ödön (Ph 57)

a PAX HUNGARICA elnöke

Elgondolkodhatunk...

(A kolozsvári László Ferenc zenetörténész *Új Ember Magazinban* [2000. aug.] megjelent cikke alapján.)

a) Az ismert „*székely himnusz*”-t 1921-ben Budapesten írta a székelyudvarhelyi születésű *Csanády György*, zeneszerzője az Oravicabányán született *Mihalik Kálmán*. Eredeti szövege (címével együtt; a szöveg azóta kissé megváltozott/javult):

Kantáté

Ki tudja, merre, merre visz a végzet,
göröngyös úton, sötét éjjelen.
Segítsd még egyszer győzelemre néped,
Csaba király a csillagösvényen.

Maroknyi székely, porlik mint a szikla
népek harcának zajló tengerén.
Fejünk a hullám százszor elborítja,
ne hagyj el Erdélyt, Erdélyt, Istenem!

b) A *Bartók Béla*: *Este a székelyeknél* lassú dallamára írt Mária-éneknek, az ún. „*ősi székely himnusz*”-nak szép szövege (a szövegnek több variánsa is van; a szóbanforgó dallam nem népdal, hanem Bartók népzene-tudósi, mély empátiával alkotott saját kompozíciója; a sorok eleje és vége nyújtott):

Ó, én édes, jó Istenem, / l s m s / l s s m //
Oltalmazóm, segedelmem, / l s m r / l s m r //
Vándorlásban reménységem, / m r m l / s m d , l //
Ínségemben lágy kenyerem, / m r m s / m r d , l //

Vándor fecske sebes szárnyát,
Vándorlegény vándorbotját,
Vándor székely reménységét,
Jézus, áldd meg Erdély népét!

Vándor fecske hazatalál,
Édesanyja fészke-re száll.
Hazamegyünk, megáld majd a
Csíksomlyói Szűz Mária.

Hasonlóan a *Kantáté*-hoz, ez az ének sem tűnik sem népi költésnek, sem réginek (főleg a prozódia és a dallam eltérései miatt), mégis – *László Ferenc* zenetörténész szerint – „*óriási szellemi gazdagodás lenne, ha [ez a szöveg és] a Bartók-dallam lépne a [Ki tudja merre...] helyébe!*”

Könyves Tóth Kálmán (Ph 47)

Tolna és Somogy megyei szervezeteink

A **BDSZ Tolna megyei szervezete** legközelebbi baráti összejövetelét **2004. március 9-én** délután **17 órakor** tartja **Szekszárdon**, a Belvárosi Plébániaközösségi Házban. Az összejövetel közös vacsorával zárul, ezért mindenképpen kérünk, jelezzék előre részvételi szándékukat **Endródi István** (Ph 63) ügyvezető elnöknel, tel.: 06/74/314-364, 06/20/942-3517.

A **BDSZ Somogy megyei szervezetének** következő találkozására **Siófokon** kerül sor a plébánián, **2004. március 27-én 11 órakor**. Az összejövetelt megtisztelt egykori pannonhalmi diaktársunk, **dr. Márfi Gyula** (Ph 62) veszprémi érsek úr. Közös ebéd lesz, a részvételeket előre jelezzétek **dr. Antal Lászlónál** (Ph 73), a szervezet elnökénél (06/70/332-8577), vagy **Meggyes Gábornál** (Ph 60, tel.: 06/30 600-2057), aki a siófoki szervezést végzi. **Szalai Béla** (Ph 58) főtitkár

„Vajh hol van lakásuk?”

Aki tud, szóljon. A címváltozást, kérem, jelezzétek. Köszönöm. **Dr. Könyves Tóth Kálmán** (Ph 47) – E-mail: drtkk@freemail.hu
H-1103 Budapest, Salamon u.11/b – Tel.: 00/36/1/262-5071

Név, vélt gimn., év és szervezet	Név, vélt gimn., év és szervezet
Bitskey Gábor Ph 80 Bp	Török Lajos Sándor Ph 57 Gy
Csík László dr. Pp 34 Bp	Varga Gyula dr. Gy 77 Gy
Fábián József dr. Ph 78 Bp	Sugár Miklósné Ptl Kg
Feller Antal dr. Ph 76 Bp	Borsos László Ptl Kh
Filiczky István dr. Gy 83 Bp	Háry Antal Ph 77 Kh
Hauberl Gergely László Ph 98 Bp	Glóner Csaba Gy 89 Km
Hutton-Mills, René Ph 85 Bp	Kemény Gyula dr. Ph 54 Km
Kassai Lajos Pp 42 Bp	Kiss Zsolt gk. pap Ph 87 Ny
Kemény András Ph 80 Bp	Pék Győző Ph 73 Ny
Kocsis András Ph 76 Bp	Soltész László Ptl Ny
Kohányi Balázs Ph 81 Bp	Cseh Gellért György dr. Gy 92 Pe
Kricsfalusy Mihály dr. Ph 75 Bp	Kisida István Gy 68 Pe
Nagy Endre dr. Ph 60 Bp	Németh András Pe
Nényei Zoltán B. dr. Ph 90 Bp	Németh Barnabás Pe
Ősz István Ph 63 Bp	Czömpöly Tamás Ph 94 Se
Padeczky Józsefné Bp	Bata Nándor Ph 90 Sm
Pataky László Ph 89 Bp	Sági Péter dr. Ph 87 So
Sallai Géza Gy 85 Bp	Auer Tibor Ph 99 Sz
Steiner Mátyás Ph 80 Bp	Breglovics Tamás Gy 67 Sz
Tihanyi Sándor Gy 79 Bp	Horváth Sándor Gy 94 Sz
Vámosy Béla Gy 82 Bp	Pálhegyi Sándor Gy 87 Sz
Vannay-Skody Tamás Gy 86 Bp	Szovják Jenő Kg 37 Sz
Dobó Ferenc Tibor dr. Cs 52 Cs	Varga Miklós dr. Gy 85 Sz
Györgyi János Ph 75 Db	Csermely Szabolcs Ph 74 Vác
Sztankay Árpád dr. Ph 74 Db	Kalácska József dr. Vác
Bella Gábor Gy 90 Dm	Dovicsák Tamás Ph 82 Vp
Németh István Ptl 96 Dm	Melegh Attila László Pp 46 Vp
Németh József dr. Ph 88 Dm	Mészáros József Ph 66 Vp
Császár Zsolt Gy 83 Fe	Mészáros Zsolt Ph 82 Vp
László G. Farkas dr. Ko 34 Fk	Novák Árpád Ph 80 Vp
Rajczy András Cs 50 Fk	Tóth János Vp
Bujdosó Géza Gy 54 Gy	Volf Kálmán Gy 69 Vp
Horváth József dr. Gy 76 Gy	Bánsági Béla Külf
Kelemen Attila Gy 90 Gy	Lelkes Péter Ph 63 Külf
Keszthelyi Gyula Gy 64 Gy	Rentenher I. dr. Külf
Nagy Zoltán Gy 65 Gy	Bandinter Tamás
Németh Ernő Gy 82 Gy	Bonta Kálmán
Ohetring Pál Ptl Gy	Böröcz László Ph 98
Palócz András Gy	Mihályfi Miklós Pp 42
Rácz Miklós Gy 93 Gy	Miskolczi László Ptl
Szalai Béla dr. Ph 64 Gy	Zelescsényi Béla

Hivatalos címünk

- A **BDSZ-nek, elnökségének, adminisztrációjának** szánt küldeményeiket a **BDSZ Húvösvölgyi Dokumentációs Helyi Szervezete** címére küldjétek. A pontos cím, nevek és telefonszámok a jobb oldali hasámban (alul) található.
- A **Hírlevéllel és az Almanach** kapcsolatos küldeményeiket (címváltozást!), kérem, **közvetlenül** nekem küldjétek: **Dr. Könyves Tóth Kálmán** (Ph 47)
H-1103 Budapest, Salamon u. 11/b
Tel.: 1/262-5071; e-mail: drtkk@freemail.hu

Területi szervezeteink

A * - gal jelöltek önálló jogi személyiségű egyesületek. – [Rövidítés]

- BDSZ Bácskai Szervezete [Bá]**
6500 Baja, Szeremlei u. 20.
79/321-028, 30/488-0470 Vancsura László (Ph 84)
- BDSZ Budapesti Szervezete [Bp]**
1085 Budapest, József krt. 43.
1/266-6750 Ember Károly (Bp 51)
- BDSZ Debreceni Szervezete [Db]**
4026 Debrecen, Jókai u. 22.
52/446-186 Dr. Surányi Béla (Ph 61)
- BDSZ Délkelet-magyarországi Szervezete [Dm]**
6722 Szeged, Boldogasszony sugárút 13.
62/310-753 Rákos Gyula (Ph 54)
- BDSZ Egri (Heves megyei) Szervezete [He]**
3300 Eger, Hadnagy u. 11.
36/310-441 Dr. Hanis Béla (Gy 75)
- BDSZ Északkelet-magyarországi Szervezete [Km]**
3907 Tállya, Rákóczi u. 37.
47/398-118 Dr. Sója Szabolcs (Ph 58)
- BDSZ Fővároskörnyéki Szervezete [Fk]**
1211 Budapest, Kossuth L. u. 24. 8/35.
1/277-2186 Kovács Dezső (Cs 51)
- ***BENCÉS DIÁKOK Győri Egyesülete [Gy]**
9022 Győr, Széchenyi tér 9. (Jedlik terem)
96/550-844 Molnár Zsolt (Gy 85)
- BDSZ Keszthelyi Szervezete [Kh]**
8360 Keszthely, Schwarz D. u. 84.
83/515-113, 515-110 Benkő Zoltán (Gy 84)
- BDSZ Komárom-Esztergom megyei Szervezete [Tb]**
2800 Tatabánya, Béla király krt. 20. I.2.
34/334-973 Domnanovich Tamás (Kg 49)
- BDSZ Kőszegi Iskolaszervezete [Kg]**
9730 Kőszeg, Bajcsy-Zs. u. 19.
94/360-223 Dr. Szerdahelyi Endre (Kg 43)
- BDSZ Nyíregyházi Szervezete [Ny]**
4400 Nyíregyháza, Tompa M. út 17. fszt. 2.
42/316-812 Gondos Lajos (Ph 57)
- ***BENCÉS DIÁKOK Pécsi Egyesülete [Pe]**
7621 Pécs, Perczel M. u. 35.
72/326-768 Hábel János (Ph 82)
- BDSZ Piliscsabai Szervezete [Pp]**
1125 Budapest, Mátyás király út 47.
1/466-7615 Dr. Maróth Miklós (Ph 61)
- BDSZ Somogyi Szervezete [Sm]**
7523 Kaposfő, Kossuth L. u. 163.
82/477-187, 30/9793-109 Dr. Antal László (Ph 73)
- BDSZ Soproni Szervezete [So]**
9400 Sopron, Templom u. 1.
99/523-766 Venesz Ernő (Gy-Ph 49)
e-mail: szentbenedek@mail.datanet.hu
- BDSZ Székesfehérvári Szervezete [Fe]**
7013 Cece, Deák F. u. 30.
25/235-020 Kovács János (Ph 86)
- BDSZ Szentendrei Szervezete [Se]**
2000 Szentendre, Szarvashegy 5.
26/718-138, 70/941-4635 Dr. Kovács Attila (Ph 55)
- BDSZ Szombathelyi Szervezete [Sz]**
9700 Szombathely, Deák F. u. 51.
94/317-793, 313-275 fax Harangozó Bertalan (Gy 73)
- BDSZ Tolna megyei Szervezete [To]**
7720 Pécsvárad, Plébánia
30/574-836 Antal Géza sac. (Ph 66)
7100 Szekszárd, Körösi Csoma Sándor u. 32.
74/314-364, 20/423-517 ügyv. e.: Endródi István (Ph 63)
- BDSZ Váci Szervezete [Vác]**
2600 Vác, Gerle u. 26.
27/313-072 Laczus Géza (Ph 58)
- ***BENCÉS DIÁKOK Veszprém Megyei Egyesülete [Vp]**
8200 Veszprém, Varga u. 4/c
88/425-933, 401-366 este Bischof Péter (Ph 75)
- BDSZ Húvösvölgyi Dokumentációs Helyi Szervezet [HD]**
2083 Solymár, Terstyánszky u. 10.
26/360-810 este (fax is), 30/964-6632 Horányi Márton (Ph 83)
1/391-1413 (fax is) Bognár Melinda
e-mail: auditkft@mail.datanet.hu

Kiadja a Bencés Diákszövetség, felelős **Faber Miklós**, a BDSZ elnöke.

Szerkesztőbizottság:

Deli Gergely, Feiszt György, Krámlí Péter, Szikora József,
olvasó- és technikai szerkesztő: *dr. Könyves Tóth Kálmán,*
főszerkesztő: *dr. Scherer Norbert*

Nyomta a Komp Nyomda, Budapest, XIII. Tel.: 329-7655